

Letní Vacenovický ZPRAVODAJ

ČERVENEC / 2021

*Život je jako oceán.
Může být klidný
nebo rozbouřený,
ale nakonec je stejně
vždycky krásný...*

Významná osobní výročí

90. let – Anežka Dobešová

97. let – Jan Novák

Vítání dětí

Milí spoluobčané,

den za dnem nám čas ukrájuje, a aniž bychom to mohli nějak ovlivnit, už je zase polovina roku za námi. Letní měsíce nás obyvatele Moravské Sahary překvapily dostatkem vláhy, ale zaskočily mrazíky, které trvaly více dní. Bydlíme na vesnici, tak se většina z nás od prvních jarních paprsků radovala z práce na zahrádce a na poli. Ryjeme, sázíme, plejeme a doufáme, že budeme i sklízet.

Ale polemikami o zahrádkaření vás nechci unavovat. Psát úvodník do zpravodaje je pro mě vždycky velmi těžká práce. Složitě hledám slova, kterými obsáhnout, co se mi honí v hlavě. A v tomto roce nemám pořádně ani nosné téma. Snad coronavirus. Ale o tom jsem už psala několikrát a popravdě si všichni začínáme zvykat, že život bude trochu jiný než dřív. Stále nás omezuje spousta opatření, která musíme strpět. Během kritických „covidových“ měsíců jsem psala ředitelům nemocnic v Kyjově a v Hodoníně, zda nepotřebují na výpomoc nějaké nekvalifikované síly. Oba poděkovali za nabídku. A netrvalo dlouho a za pár dnů se ozvala starostka z Tvarožné Lhoty Martina Bílová, která na popud Hodonína mobilizovala starostky z okolí. Jelikož bylo potřeba větší množství lidí, požádala jsem naše nepedagogické pracovnice ze základní školy Lenku Mičolovou a Odonu Krmíčkovou, dále naše učitelky a pracovnice z mateřské školy Pavlínu Profotovou, Irenu Fejfarovou, Příkazskou Andreu, Příkaskou Marii, Moniku Komoňovou, Milenu Dobešovou včele s paní ředitelkou Mgr. Lenkou Štosovou, k nezištné výpomoci se přidala také Mirka Pavlíková a pan Radek Lípový. Moc jim děkuji. Jejich ochota pomoci byla okamžitá, nijak se nerozmýšleli. O to víc si jich vážím, že v době, kdy jsme vypomáhali v centru, nebyl nikdo z nás očkovaný, mohlo se stát cokoliv. Nikdo z této party se nerozmýšlel a šel do rizika.

Ty první dny v centru se očkovali ti nejstarší. Se seniory jsme zažili mnohé. Od vyslechnutí všech

bolístek, vzpomínek na mládí a vojenské roky až po postesknutí - co všechno během svého života už museli zažít. Ale většinou byla z jejich slov cítit vděčnost, že dostali možnost vrátit se, alespoň částečně, k normálnímu životu. V současné době se očkují mladší ročníky. Když je potřeba a mohu se uvolnit, jdu opět na výpomoc, mám tak dvakrát do měsíce službu. Zažila jsem dny, kdy se očkovalo 890 lidí a to už byl fofr. To pak nemáte čas vůbec na nic. Zájemci o očkování mají většinou strach, aby neměli nějaké příznaky. Za ty tisíce očkovaných, které jsem evidovala, mělo drobné problémy jen nepatrné procento. Já osobně se naočkovala hned, jak jsem měla možnost. Ne proto, abych mohla bez problémů na dovolenou, ale proto, abych nemoc případně nerozšířila a taky se bojím těžkého stavu a pobytu v nemocnici, ale i pocovidových následků. Doufejme, že má lidstvo tuto nemoc alespoň částečně pod kontrolou a my se budeme už jen těšit z příjemných dnů.

Ač už nás covid postihl jakkoliv, jedno je jisté, pořád je kolem nás spousta laskavých lidí, kteří jsou ochotni ve svém volném času, navzdory možné újmě na zdraví jít pomoci. Toho si velmi vážím. Víte, práce starosty na obci obnáší řešení velkých milionových dotací, komunikaci s vládními představiteli i ministerstvy a na druhou stranu řešíme vaše malé či velké problémy. Někdy jsme schopni vám pomoci, někdy zase naše síly nestačí, ale od toho na obci jsme. Nebojte se nás zeptat, upozornit i na drobné věci. Věřte, že vaše problémy bereme vážně, a když to někdy trvá a výsledky se nedostavují, snažíme se vyřídit, vykomunikovat všechno, co jde. Starosta je od slova starat se. I když je v mnohém malý pán. Ale jak říká náš místostarosta: „problémy jsou od toho, aby se řešily“. A tak se klidně zastavte, ptejte se, pište. Věřte, že uděláme vše, co je v našich silách, aby se nám v naší obci žilo co nejlépe.

Jana Bačíková, starostka

Děti narozené v I. polovině roku 2021

K čemu jsou na světě dospělí
Jiří Žáček

Aby z nich byli tátové,
aby z nich byly maminky,
aby se pěkně usmáli
na toho, kdo je malinký.
Aby nás měl kdo pohladit
a vyprávět nám pohádku.
Proto jsou tátové a maminky,
aby náš svět byl v pořádku.

Terezie Neduchalová (r. 2020)
David Galandák
Sebastian Šimeček
Tereza Lea Šedřová
Timotej Šen
Ezechiel Novotný

Svatby v I. polovině roku 2021

Až teprve naše společná láska mi ukázala vše,
co je v životě důležité.
Teď vím, že štěstí je jen poloviční,
když se o něj nemáš s kým dělit,
a že smutek je dvojnásobný, když Ti z něj nemá kdo pomoci.
S Tebou jsem poznal, co to znamená opravdu milovat
a jaké to je, když je moje láska opětována...

William Shakespeare

MgA. Karolína Šťastná a Josef Esterka
Ivana Galandáková a Lukáš Trpík
Ing. Klára Kotásková a Ing. Štěpán Koudela
Stephanie Mičolová a Stanislav Zapletal
Bc. Simona Bařáková a Martin Krist

Úmrtí v I. polovině roku 2021

Několik andělů,
když křídla čistí,
zvedne se vítr
a padá listí.
Několik andělů,
když křídly víří,
několik andělů,
tři nebo čtyři,
několik andělů,
když křídly mává,
tak buďto sněží,
anebo poprchává...

Josef Pavlica 74 let (r. 2020)
Vratislav Koutný 74 let (r. 2020)
František Bábíček 76 let
Ing. Blažej Ingr 93 let
Antonín Ryba 94 let
Bohumila Slováčková 47 let
Hana Výletová 56 let
Františka Jagošová 85 let
Tomáš Pavlačka 80 let
Jan Milář 28 let
Marie Blahová 67 let
Zdena Charvátová 67 let
Ferdinand Sladký 88 let
Anna Cutáková 92 let

Významná osobní výročí v I. polovině roku 2021

Rodný kraj
Pavel Dobšíček

Vracím se do rodného kraje,
nádherné dětství jsem tu prožil,
cesta v čase to má je,
čas her, čas školní zde byl.

Rodný kraj, rodná vesnička má,
byla to krása, dětství a mládí,
čas her, prvních lásek, radost má,
čas máje, léta, Vánoc, splněných přání.

Hezké dětství, kraj lesů, vinogradů,
kraj krásných sadů, kraj ovoce,
radost mládí, hra na náhodu,
doba dospívání, lásek, bláznivých nápadů.

Pohádka mládí toto má je.

97. narozeniny oslavil:
Jan Novák

93. narozeniny oslavil:
Ing. Blažej Ingr

90. narozeniny oslavila:
Anežka Dobešová

85. narozeniny oslavili:
Josef Grmolec
Marie Kundratová
Vlasta Ingrová

80. narozeniny oslavili:
Božena Lungová
Bohuslav Bábíček
Kristina Ozábalová
Anna Příkazská
Ján Ozábal
Anna Petruřová
Antonín Bábíček
Jolana Ondříšková

Zlatá svatba - Marie a Emanuel Měchurovi

Zlatá svatba - Eva a Vincenc Ingrovi

Zlatá svatba - Marie a František Rybovi

Zlatou svatbu, tj. 50 let společného života,
oslavili manželé:
Marie a Emanuel Měchurovi
Eva a Vincenc Ingrovi
Marie a František Rybovi

STATISTIKA v I. pololetí roku 2021 ve Vacenovicích

narodilo6 dětí
přihlásilo k trvalému pobytu 12 občanů
odhlásilo se z trvalého pobytu 26 občanů
zemřelo 14 občanů

Stav obyvatel před uzavěrkou zpravodaje činí 2168, průměrný věk 41,9 let.

CO SE PODAŘILO REALIZOVAT A CO PLÁNUJEME

Celé první pololetí letošního roku, stejně jako loni, bylo poznamenáno epidemií koronaviru. Jenom s tím rozdílem, že letos byl průběh časově mnohem delší a také vážnější, s těžkým dopadem do zdravotnictví, ekonomiky a samospráv. Samozřejmě, že nižší výběr daní se vlivem rozpočtového určení daní opět projeví ve snížení příjmu všech obcí a měst, což bude pokračovat i v dalších letech. Tento neutěšený stav se určitě projeví i v omezení dotačních prostředků státu a tím i snížení investičních aktivit nejenom

letošního roku, ale i let následujících. Nicméně si všichni, pokud možno, zachovejme optimistickou mysl a věřme, že preventivní očkování zajistí daleko mírnější projevy nákazy obyvatel koronavirem co do počtu onemocnění i dopadů na zdraví. Při těchto složitých podmínkách, ne zrovna přejících investičním podmínkám, se snažíme realizovat a připravovat stavební práce v maximální možné míře. V následující tabulce uvádím stavby již probíhající a připravované pro letošní rok.

FINANČNÍ NÁKLADY STAVEB REALIZOVANÝCH v roce 2021

(finanční náklady jsou uvedeny v tis. Kč vč. DPH)

Poř. č.	STAVBA	Projektová cena	Soutěžní cena	Rozdíl Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1.	Multifunkční dům a dům pro seniory	53 345	43 201	10 144	9 000	MMR
2.	Oprava MK – příčné (mrazové) trhliny	140	113	27	-	Vlastní prostředky
STAVBY PŘIPRAVOVANÉ V R. 2021						
1.	Kulturní dům – stavební úpravy a dostavba	19 499,5	-	-	nerozhodnuto	MMR
2.	Mateřská škola – oprava ZTI a modernizace	6 163	-	-	nerozhodnuto	MF
3.	Nový stavební obvod – lokalita B6		-	-	-	-
4.	Dětské hřiště	2 109			zamítnuto	MMR
	CELKEM	81 256,5	43 314	10 171	9 000	

Na množství realizovaných staveb má velký vliv poměrně razantní zvyšování cen stavebních prací, snížení příjmů do obecního rozpočtu a také postupné omezování dotačních prostředků státu. V následujícím se zmíním o výše uvedených stavbách.

1) **Multifunkční dům a dům pro seniory:** tato akce byla poměrně podrobně popsána již v předcházejících zpravodajích. Proto uvádím pouze průběh stavby v prvním pololetí: stavba byla zahájena předáním staveniště dne 23. 11. 2020 zhotoviteli firmě SYNER s. r. o. Liberec. Do konce roku byla provedena demolice stávajícího RD v místě stavby. Pokračování prací bylo opět zahájeno v průběhu měsíce ledna, a to na objektu SO 01 výkopem a následně betonáží základových pasů. Na tomto objektu pokračovaly práce poměrně plynule zděním obvodových stěna nosných příčných zdí ze zateplených pálených bloků, po provedení hydroizolací. K dnešnímu dni byly provedeny železobetonové ztužující věnce a položeny stropní panely „Spiroll“. Problémy nastaly na objektu SO 02 na začátku března při výkopech rýh pro základové pasy, kdy jsme již v hloubce cca 1 m narazili na hladinu spodní vody, a práce bylo nutné přerušit. Bylo nutné zadat hydrogeologovi zpracování projektové dokumentace na snížení hladiny spodní vody tohoto objektu, jehož cca polovina je navíc podsklepená. Tato projektová dokumentace předepsala zhotovení 6ks vrtaných studní hloubky 5 m po obvodu objektu 02. Odvodňovací vrty mají průměr 32 cm a jsou vystrojeny perforovaným potrubím PVC prům. 200 mm s obšypem ze štěrkopísku. Vrty byly osazeny čerpadly s odvodňovacími hadicemi a nepřetržitě se odčerpává spodní voda.

Hladina vody byla asi za 14 dnů snížena pod úroveň základové spáry suterénu a práce na SO 02 byly opět obnoveny 10. 4. 2021. K dnešnímu dni jsou dokončeny ŽB základové pasy a ŽB základová deska suterénu – bílá vana. Nyní probíhá vázání armatury stěn suterénu. Kompletně celá konstrukce suterénu (bílé vany) je projektována s vyšším procentem vyztužení základové desky i stěn a betonáž z vodotěsného betonu. Až po dokončení monolitových stěn suterénu bude možné přerušit čerpání vody z vrtaných studní. Zároveň bylo přeprojektováno i parkoviště osobních vozidel za multifunkčním domem z důvodu zlepšení stability násypu a konstrukčních vrstev na zvodněném podloží tak, aby nedocházelo k jeho deformacím.

2) **Oprava MK – příčné (mrazové) trhliny:** koncem měsíce května byly zahájeny preventivní opravy příčných trhlin všech místních komunikací, aby nedocházelo vlivem střídání teplotních změn (teplo a mráz) k dalšímu poškození povrchů vozovek. Po sečtení všech délek trhlin se jedná o opravu cca 964 m, a to jejich prořezáním, vyčištěním a zalitím pružnou asfaltovou zálivkou.

Akce připravované v r. 2021

1) **Kulturní dům – stavební úpravy a dostavba:** stavba byla popsána již v loňském zimním zpravodaji. Projektová dokumentace byla dokončena již cca v polovině prosince 2020 a byla na Ministerstvo pro místní rozvoj zaslána žádost o dotace. K dnešnímu dni nebylo o této žádosti rozhodnuto. Zde platí, že stavba se bude realizovat pouze při schválení a přidělení financí z dotačního titulu.

2) **Mateřská škola – oprava ZTI a modernizace:** Na tuto akci je zpracována projektová dokumentace a zaslána žádost na Ministerstvo financí o přidělení dotačních prostředků. Stejně jako u kulturního domu nebylo o žádosti zatím rozhodnuto. Projektová dokumentace řeší především kompletní rekonstrukci umývárny a WC pro děti i personál. Dojde k nové instalaci zařízení v předmětů, k částečné úpravě rozvodů vody a odpadních potrubí, nové dlažby a obkladů. Dojde také ke změnám a úpravám vnitřních dveří, výměně podlah v učebnách vč. nových zařízení v předmětů a rozvodů médií v místnostech pro výdej stravy pro děti. I zde platí, že s největší pravděpodobností bude

stavba realizována pouze po kladném rozhodnutí o přidělení dotačních prostředků.

3) **Nový stavební obvod – lokalita B6:** nový stavební obvod v lokalitě B6 připravujeme k realizaci již několik let. Tato je situována jako pokračování ul. Lesní směrem ke stávajícímu RD v ul. K Cihelně a za ul. Dřínovec. Rozloha území, kde je plánováno 16 ks samostatně stojících RD, které jsou rozmístěny po obou stranách osové komunikace v dolní části s možností otáčení, je 1,8 ha. V lokalitě budou mimo vozovku vybudovány inženýrské sítě – voda, plynovod, elektrické kabely NN, veřejné osvětlení vč. kabelové televize. Dále pak dle nových legislativních předpisů musí být

zhotovena oddílná kanalizace, tzn., že jedna větev splaškové kanalizace bude napojena na první kanalizační šachtu v ul. K Cihelně a druhá samostatná větev dešťové kanalizace bude řešena zasakováním. Tato kanalizace bude odvádět pouze dešťovou vodu z komunikace. Jednotlivé RD jsou povinny zasakovat dešťovou vodu na vlastním pozemku bez připojení na kanalizaci. V současné době má skluz předání projektové dokumentace hrubých terénních úprav a infrastruktury pro danou lokalitu (inženýrské sítě a komunikace). Dokončena by měla být v průběhu měsíce července 2021. Poté bude následovat žádost o vydání územního souhlasu a po něm teprve získáme povolení ke kácení stromů a následně stavební povolení. Celkovou délku tohoto procesu očekávám v intervalu do čtyř měsíců od předání PD vč. všech vyjádření dotčených organizací a správců inž. sítí. Tzn., že s největší pravděpodobností dojde k vlastnímu zahájení stavebních prací až začátkem r. 2022. V tomto

období zastupitelstvo obce rozhodne o způsobu a času prodeje jednotlivých stavebních parcel.

4) **Dětské hřiště:** v loňském roce byly zpracovány jednoduché projekty na doplnění herních prvků pro zlepšení kvality a rozšíření dětských hřišť v lokalitách „Pod Poštou“ a v ul. Stanoviska u stávajícího pískového hřiště. Již koncem loňského roku byla opět na Ministerstvo pro místní rozvoj podána žádost o přidělení dotace. U tohoto dotačního titulu už od 22. týdne známe i neradostné rozhodnutí Ministerstva – žádost byla zamítnuta. Nicméně ještě v průběhu letošního roku budeme dále usilovat o přidělení finančních prostředků a následnou realizaci projektu pro zlepšení volnočasových aktivit naší nejmladší generace.

Vážení spoluobčané, všem vám v dnešní těžké době přeji hlavně pevné zdraví a krásné letní dny.

Ing. František Novák, místostarosta

VYÚČTOVÁNÍ NÁKLADŮ NA SVOZ ODPADU V ROCE 2020

Příjmy:	
Místní popl. za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy KO	1 303 300 Kč
Svoz odpadu od firem.....	53 050 Kč
Příspěvek EKO-KOM.....	248 462 Kč
Sběrný dvůr (Kovosteel, Asekol, Elektrowin)	47 297 Kč
Celkem:	1 652 109 Kč
Výdaje:	
Svoz směsný + velkoobjemový + nebezpečný + tříděný odpad.....	2 422 116 Kč
Nákup pytlů na tříděný odpad	57 399 Kč
Sběrný dvůr (mzda, energie, voda, PHM, materiál, služby, opravy).....	697 119 Kč
Celkem	3 176 634 Kč

Počet obyvatel Obce Vacenovice k 31. 12. 2020: **2 194**
3 176 634 : 2 194 = 1 448 Kč/obyvatele

Obec Vacenovice doplácela v r. 2020 na odpadové hospodářství 1 524 525 Kč.

Sběrný dvůr Vacenovice

Přehled vyprodukovaných odpadů v obci Vacenovice v r. 2020	
název odpadu	tuny
papírové a lepenkové obaly	53,48
plastové obaly	43,33
železo a ocel	0,81
papír a lepenka	13,63
sklo	11,63
plasty	16,13
skleněné obaly	15,86
obaly obsahující zbytečky neb. látek	3,14
pneumatiky	8,93
směsi nebo oddělené frakce betonu	818,95
stavební materiály obsahující azbest	7,58
textilní materiály	3,47
olej a tuk	0,68
barvy	4,63
dřevo	168,18
kovy	25,05
biologicky rozložitelný odpad	100,80
objemný odpad	261,73
směsný komunální odpad	640,14

Ing. Marta Grufíková

OSVĚDČENÍ

O PODÍLU NA ZLEPŠENÍ ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Kolektivní systém Elektrowin tímto potvrzuje, že spolupracující partner

OBEC VACENOVICE

v roce **2020** odevzdal ke zpětnému odběru a recyklaci **10 848 kg** elektrozařízení, které bylo následně zpracováno s využitím nejlepších dostupných technologií a v souladu s evropskými standardy.

Tím se podílí na:

snížení produkce skleníkových plynů
o **129,46 tun CO₂**

množství vzrostlých smrků, které pohltí stejný objem CO₂ – **50**

omezení těžby
o **6 359,81 litrů ropy**

je to stejné jako PHM do osobního auta pro **238** **cest Praha – Brno po D1**

úspore elektrické energie
65 469,15 kWh

potřebné k mytí nádobí
65 470 mycím

recyklaci

6 239,90 kg železa **Fe**
to odpovídá množství železa potřebnému pro výrobu **256** kusů praček

220,24 kg mědi **Cu**
takové množství by bylo zapotřebí pro ražbu **39 155** 1€ mincí

272,07 kg hliníku **Al**
to by posloužilo k výrobě **18 139** plechovek o objemu 0,33 l

Ing. Roman Tvrzník
předseda představenstva ELEKTROWIN a.s.

Výpočet proveden na základě výpočetního nástroje WEEE Fora ověřeného PRÉ Consultants bv
Vygenerováno dne: 12.03.2021

VELKÁ PROSBA

Vážení, mám prosbu. Není to tak dávno, kdy jsme měli u nás na hřbitově šéfredaktora i s fotografem čtvrtletníku Krásný rok. Přišli nafotit a napsat článek o nejkrásnějším hřbitově, jak ho označila paní Zátopková. Hřbitov máme opravdu krásný, nyní je i nově vydlážděn, každý hrob jak zahrádka. Jen je škoda, že jsme se ještě nenaučili třídit do kontejneru před hřbitovem odpad. Velký kontejner za auto je na bioodpad. Patří sem: zbytky květin, hlína, listí, kousky dřeva apod. Když vyhazujete vysbírané listí v igelitovém pytlíku, listí vysypte a dejte prosím pytlík do popelnice vedle kontejneru, která je označená plast nebo do velké žluté popelnice. To samé platí i o kalíšku ze svíčky. Hřbitovní umělé větve patří taky do plastu a ne do bioodpadu. Děkuji

A ještě naši majitelé sklepů ve Žlábkách. Když zvládnete nanosít potraviny, nápoje a vše, co potřebujete k pořádání rodinných či jiných oslav do Žlábků, věřím, že zvládnete tyto odpadky i odnést tam, kam patří. A to do vašich popelnic nebo na sběrný dvůr. U hřbitova není popelnice na směsný odpad a ani to nevypadá dobře, když nejen po čarodějnicích (filipojakubské noci) máme kontejner u hřbitova plný plastových lahví, plechovek, kelímků a táček dokonce i se zbytky jídla. Nejen, že to nevypadá dobře a kontejner je plný much, ale všechny nás to stojí i docela velké peníze. Pokud by kontejner na bioodpad byl plný pouze zeleného, neplatila by obec Vacenovice za jeho likvidaci ani korunu, byl by odvezen zdarma. Ale pokud tam naházíme všechno a stane se z něj směsný odpad, stojí to náš společný rozpočet přes 1.955 Kč za kontejner. Odvoz v průměru 2 x do měsíce, to je 46.920 Kč za rok a to už není zanedbatelná částka.

Jana Bačíková, starostka

CO NÁM V OBCI MOMENTÁLNĚ VELMI CHYBÍ?

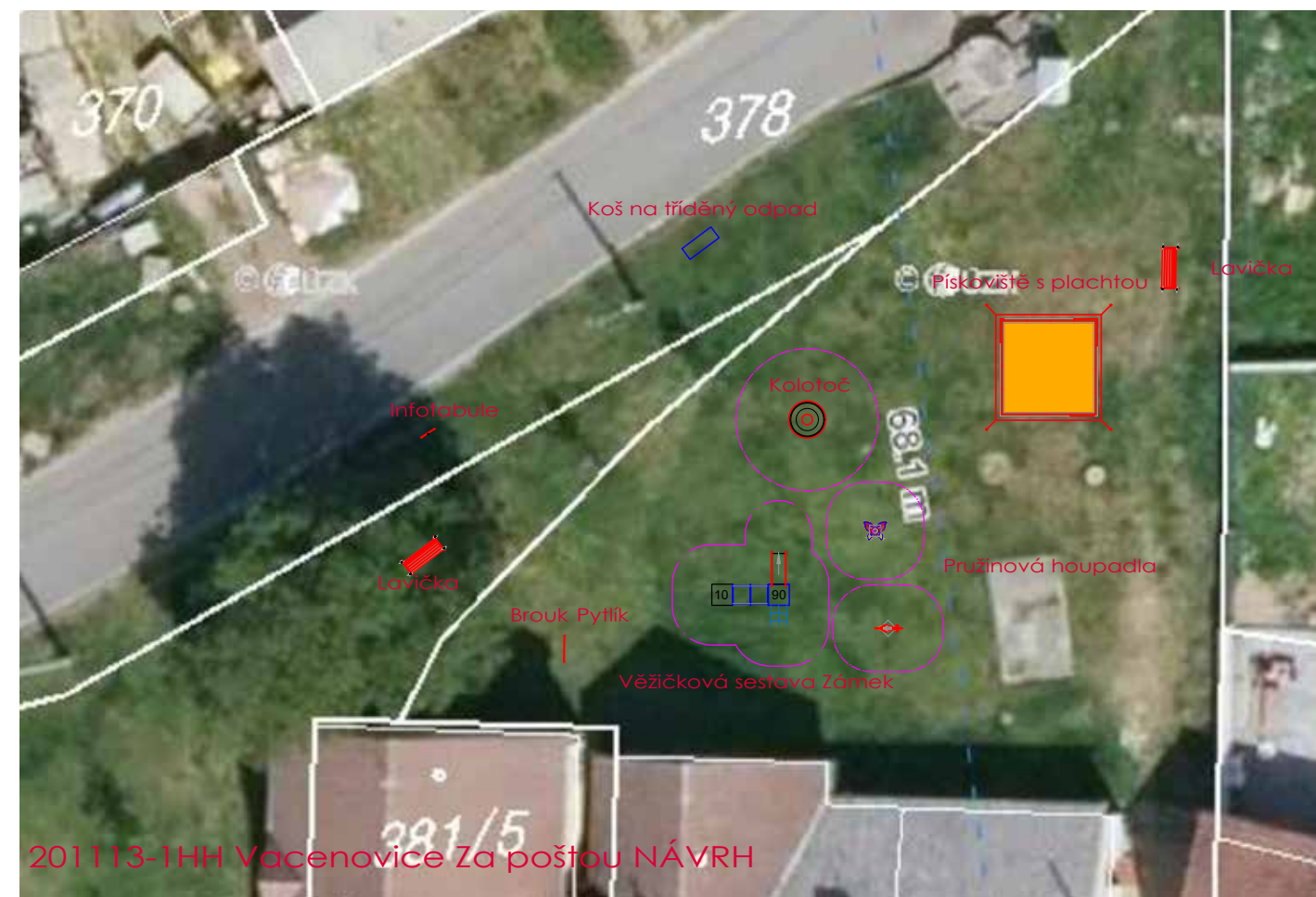
Dětské hřiště. Takové to pro nejmenší. Nějaká houpačka, průlezka, nic složitého. Přesto momentálně nedosažitelný cíl. Pokud bychom výrobu těchto herních prvků mohli zadat nějaké naší, domácí firmě, celé hřiště by vyšlo odhadem na 200 tisíc. Ale jelikož se jedná o dětské prvky a jsou nutné autorizované firmy, které mají certifikáty a odpovídají za bezpečnost, je takové hřiště naceněno za bezmála 2 miliony korun. Ale tím podmínky nekončí. Povinností jsou ještě prvky ekologické stability jako koše na tříděný odpad apod. Ministerstvo pro místní rozvoj vyhláší každoročně výzvu na dofinancování dětských hřišť a herních prvků, a tak se snažíme tyto peníze získat jinde a nesahat

do rozpočtu. Na jaře nám výzva nevyšla, snad se nám zadaří v podzimních měsících nebo další rok. Hřiště jsou naplánována dvě. Jedno pro menší děti za poštou a větší pro malé i velké děti na tzv. Pískáči, kde už nyní máme několik starších herních prvků. Věřte, že mi to opravdu není jedno, že dětské prvky chybí, ale dejte nám ještě šanci a pokusíme se opětovně požádat o finance. Bylo by škoda postavit hřiště za vlastní peníze, když jsou podporována dotačně. Některé žádosti o finanční podporu jsme i v minulosti podávali opakovaně, tak nám držte palce. Snad se zadaří při příští dotační výzvě.

Jana Bačíková, starostka

Vacenovice Pískáč – návrh

Vacenovice Za poštou – návrh

NAŠE MATEŘINKA V PRVNÍ POLOVINĚ ROKU 2021

Vážení rodiče, milé děti a příznivci naší mateřské školy. Ani se to nezdá, ale polovina dalšího „covidového“ roku je za námi. Po Vánocích, kdy byly nařízeny restriktce, se činnost mateřské školy zaměřila hlavně na aktivity, které probíhaly přímo v mateřské škole, a to za podmínek, aby co nejméně docházelo ke slučování tříd. V lednu byly děti krmit zvířátka v lese, v únoru proběhl tradiční karneval a pečení milostí. Bohužel situace ohledně pandemie se neustále zhoršovala, a tak vláda ČR v pátek 26. února v 23.00 hodin na tiskové konferenci vyhlásila uzavření mateřských škol od 1. března do 21. března 2021 a zákaz přítomnosti dětí v mateřských školách. V této době zaměstnanci školy důkladně uklidili celou mateřskou školu, paní kuchařky vařily pro zaměstnance a cizí strávníky výborná jídla, protože školní jídelna ve Vacenovicích, oproti jiným obcím, zůstala otevřena. Také byla zakoupena do dvou zbývajících tříd nová lehátka. Jak jistě všichni víme, pandemie neustupovala, a tak mateřská škola zůstala i po 21. březnu 2021 uzavřena. V této době využila velká většina zaměstnanců školy možnosti očkování proti COVID – 19. Tímto jim děkuji za velmi zodpovědné chování, protože z mého soukromého pohledu jiná možnost, jak se z těchto divných časů dostat, neexistuje. Paní učitelky se také ve spolupráci s paní starostkou aktivně

podílely na organizaci očkování v Očkovacím centru v Hodoníně. Za toto jim také moc děkuji.

V době uzavření školy byla pro děti zajištěna distanční výuka, která byla pravidelně zveřejňována na webových stránkách školy. Všichni rodiče se snažili s dětmi zadané úkoly plnit a taky nám na email školy posílali hezké fotografie, což nás všechny z mateřinky potěšilo a musím za ně rodiče pochválit.

Hned první týden v březnu mne také kontaktovali trenéři ze „Školek v pohybu“ s tím, že by chtěli v mateřské škole ve Vacenovicích zkusit pilotní projekt „on-line Školky v pohybu“. Akce měla velký úspěch, a tak každé pondělí v 10.30 hodin měly všechny děti možnost si on-line zacvičit.

Začátkem dubna vláda ČR rozhodla o otevření mateřských škol od 12. dubna, ale jen pro předškolní děti a děti rodičů IZS, za určitých podmínek. Téměř 30 dětí bylo rozděleno do dvou homogenních tříd. Povinné testování u dětí prováděli rodiče, případně rodinní příslušníci a nebyl s tím žádný problém. Pro děti byla připravena ekologická vycházka do lesa u příležitosti Dne Země, také Rej čarodějnic a další aktivity, které vládní nařízení umožňovala.

Počátkem května proběhl také zápis do mateřské školy, opět on-line formou. Ze strany rodičů byl velký zájem, ale

Ekologická vycházka

bohužel pro příští školní rok máme jen 16 volných míst. Všichni zúčastnění rodiče byli mnou kontaktováni a po dohodě bylo 16 nejstarších dětí přijato. Je třeba podotknout, že byli, tak jak v loňském roce, zájemci i z jiných obcí.

10. května 2021 byla konečně mateřská škola otevřena pro všechny děti. Bylo moc milé, vidět děti, jak se s radostí vítají po shledání, a jak se objímají po tak dlouhé době. Veškeré aktivity byly směřovány tak, aby se uskutečňovaly co nejvíce na zahradě mateřské školy.

Koncem května jsme se všichni v mateřince vyfotografovali, děti navštívili policisté z Obvodního oddělení Policie ČR Dubňany, kteří dětem ukázali policejní výstroj a seznámili je

Krmení zvířátek

s prací bezpečnostních sborů. U příležitosti Dne dětí jsme pro děti uspořádali tradiční Zahradní slavnost, ale v dopoledních hodinách bez účasti rodičů. A co nás ještě čeká? Loučení s předškoláky, ukázka dravců a také vítání nových občánků a pak už prázdniny.... a třeba nějaké překvapení...

Chtěla bych touto cestou také poděkovat za výbornou spolupráci v této nelehké době paní starostce Ing. Janě Bačkové, MBA a panu místostarostovi Ing. Františkovi Novákovi, zaměstnancům obecního úřadu a kolegyním z MŠ.

Všem Vám přeji pohodové léto a prožití příjemných dnů, hlavně ve zdraví a bez úrazů.

Lenka Štosová

Dětský karneval

Dravci mezi námi

Ukázka dravců v mateřské škole

Ve čtvrtek 17. června 2021 navštívil naši mateřskou školu sokolník pan Jaroslav Oszelda z Karviné. Po dohodě s paní ředitelkou Mgr. Liběnou Lisou se akce také zúčastnili žáci první třídy základní školy.

Děti shlédly dravce nejenom v klidu, ale také při lovu. Také si mohly dravce pohladit. Velmi nás zaujalo letecké umění dravců a jejich přesnost při chytání kořisti. Zaujalo

nás také pouto mezi dravcem a sokolníkem a i to, jak se po vypuštění vrátí ke svému chovateli. Na vlastní oči děti viděly káně lesní, puštika, kondora havranovitého, sovu pálenou, orla skalního, výra či poštolku obecnou.

Ukázka se nám všem moc líbila a už se všichni těšíme na další setkání.

Lenka Štosová

Loučení s předškoláky

Loučení s předškoláky

V úterý 15. června 2021 se na zahradě naší mateřské školy uskutečnilo tradiční Loučení s předškoláky. Děti rodičům předvedly krátké pásmo, které nacvičily s paní učitelkami. Poté děti dostaly pro vzpomínku knihu s věnováním a paní starostka jim věnovala žlutou kšiltovku a bezpečnostní odrazku. I když akce byla vzhledem k epidemiologické situaci v komorním duchu, přesto bylo loučení s předškoláky moc hezké. Taký musím všechny děti pochválit, jak umí krásně poděkovat. Na závěr rodiče připravili pro paní učitelky malé překvapení, za což jim moc děkujeme.

Lenka Štosová

Policie v MŠ

Společné oslavy narozenin

Rej čarodějnic

Školky v pohybu

Zahradní slavnost – skákací hrad

PRÁZDNINY JSOU ZA DVEŘMI

Promítám si neobvyklý půlrok školního života s covidovou pandemií, která nám všem dýchala na záda. Ve škole nás střídavě vracela z lavic do domácího úboru a nezbývalo nic jiného, než se s touto realitou opět vypořádat. Často bez příprav, vybavení nebo spíše vyděšení zprávami z médií, za kterými mi se zpožděním přicházely pokyny do datové schránky školy. Náročná zkouška pohotovosti pro všechny školáky, rodiče i učitele.

Ve vzdělávání na dálku bylo nejdůležitější udržet partnerství s rodiči. Ti měli na bedrech zajištění technického vybavení, dohled nad vzděláváním svých dětí podle rozvrhů a spoustu času stráveného nad domácí přípravou. Zároveň museli skloubit a stíhat své pracovní povinnosti. Nemluvě o logistickém zajištění domova také jako školní jídelny a mnohdy i družiny, kdy si maminky vzájemně vypomáhaly a hlídaly. Pomáhal, kdo mohl, často děti u domácího vzdělávání hlídali i prarodiče s obavami, aby fungovalo připojení. Velmi si vašeho nasazení vážím a moc Vám za něj děkuji. Nová zkušenost, která nás všechny posílila v digitální gramotnosti a otestovala naši psychiku i vytrvalost.

Byli jste skvělí. Školáci zase projevili velkou sílu svých schopností a odolnosti. Věřím, že už se nestanou obětí pandemických opatření a bude na ně brán zřetel také jako na psychicky nejzranitelnější skupinu.

Co všechno pro nás toto období znamenalo, čím nás nově vybavilo a posílilo?

Za náš učitelský kolektiv mohu jen potvrdit, že jsme všechny dělaly, co bylo v našich silách a snažily jsme se našim žákům zprostředkovat online výuku v prostředí Microsoft Teams co nejlépe a souběžně zvládat svoje dítky s výukou včetně domácnosti. Nekončící kolotoč od rána do večera. Prioritou se stala výuka jazyků a matematiky.

Královna Abeceda I

Ostatní aktivity navazovaly na další předměty a stávaly se jen možností, jak to dětem zpestřit a užít si výuku v dobré náladě. Řada úkolů byla směřována po domluvě s rodiči na pohyb venku, tvoření i kuchtění.

Celé toto období nám dalo možnost si jinak zorganizovat čas, a tak jsem často venku zahlédla kluky na kolech, kteří hned po výuce přešli na únikovku z domácího „vězení“ a hurá na kola. Dny dostaly zkrátka jiný rytmus. Některé školáky po tak dlouhé době opouštěla motivace k učení, vytrácelo se pracovní tempo. Většina žáků se však účastnila distančního vzdělávání velmi úspěšně. Dospěli do větší samostatnosti a zodpovědnosti za své povinnosti. Naučili se výborně ovládat prostředí online výuky. Výjimkou nebyly ani děti z prvních tříd, které zvládaly připojení do výuky zcela samy.

Přesto možnosti motivovat žáky přes obrazovku monitoru jsou vskutku omezené. Dětem chyběl osobní kontakt a ve většině případů i kolektiv kamarádů.

O to radostněji jsme se po Velikonocích do školy vraceli a těšili se na sebe.

Překážky jako pravidelné testování a roušky už nám nemohly překazit radost z návratu. Společné sdílení, vzájemná podpora a výstup z komfortní zóny jsou také výbavou pro život. Vždy to ani v životě nebude jen o tom, co se nám chce a líbí, ale často i o překonávání překážek a naší vůli to zvládnout.

Nyní už nás ve škole nic neomezuje, sportování a zpívání POVOLENO! Společně jsme si všichni užili školní Čarodějnické rejdní s taneční vsuvkou na školním hřišti v hudebním doprovodu Jerusalemy. **Den dětí** jsme oslavili pracovně v naší nové učebně v přírodě. Velmi děkuji panu Dalimilu Šťastnému, který s námi strávil tvořivé dopoledne a dětem

Tvořivá dílna – Den dětí

Čarodějnické rejdní

připravil materiál i odborný dohled pro práci se dřevem. Pilky, kladívka i hřebíky dětem pod rukama jen hrály. Třísky lítaly, ale ruce zůstaly celé. Školní dvorek nyní zdobí nové ptačí budky a krmítka.

Již tradiční akcí pro rodiče a děti bylo 14. 6. 2021 **Pasování čtenářů**. Žáci druhé třídy předvedli své čtenářské umění. Hezky pojatý scénář paní knihovnice Marie Měchurové vrcholil samotným pasováním do řádu čtenářského přímo rukou královny Abecedy I., jejíž role připadá paní starostce Ing. Janě Bačkové. Další neodmyslitelnou postavou pasování je čtenářský šotek, který pravidelně zůstane na paní Marcelu Tomašovičovou. Děkuje.

S početnou třídou páťáků se letos rozloučíme u posledního zvonění. Letošní rok je vytrénoval v online přijímačkách, online olympiádách i souboji čtenářů. Tak zkuste prožít

Ťuky, tuk

prázdniny offline a hlavně s kamarády! V září přivítáme 14 nových prvňáčků. Ti měli poprvé možnost nahlédnout do školy až 16. 6. 2021 na **Zábavné odpoledne i se svými rodiči**, při kterém si vyzkoušeli sportovní aktivity i výtvarné tvoření v půdním ateliéru. Ke konci školního roku patří výlety a ty jsme si letos konečně opravdu užili.

V závěru mého příspěvku bych chtěla také velmi poděkovat místní firmě Anticoro Bábík Josef s.r.o. za sponzorský dar, který je určen na nákup tabletů.

Nechci ani předvídat, co nás čeká v září. Důležité je si přes léto pořádně odpočinout, načerpat síly a víru v lepší zítřky, které budou v normálním režimu, o obyčejném lidském setkávání se a blízkosti. Všem přeji krásné léto, pohodu a zdraví.

Za kolektiv školy Mgr. Liběna Lisá

SETKÁNÍ ŘEDITELŮ ZÁKLADNÍCH ŠKOL REGIONU KYJOVSKÉHO SLOVÁCKA

Ve středu 9. června se v prostorách Základní školy Vacenovice uskutečnilo již tradiční setkání ředitelů základních škol regionu Kyjovského Slovácka. Organizátorem akce je „MAP (Místní akční plán) Vzdělávání v pohybu“.

Cílem projektu „MAP Vzdělávání v pohybu“ je změna regionálního školství na území 43 obcí kolem Kyjova. Spolupracujeme se všemi základními, mateřskými a čtyřmi základními uměleckými školami.

Jednou z aktivit MAP je i pravidelné setkávání ředitelů škol. Tentokrát nám pro setkání nabídla prostory své školy Mgr. Liběna Lisá, ředitelka ZŠ Vacenovice. MAP informuje ředitele o svých aktivitách a aktuálních nabídkách, ředitelé informují MAP o svých potřebách. Společně se pak

domlouváme, jakou pomoc školám ze strany MAP zrealizujeme. Podstatný je i prostor pro vzájemné sdílení zkušeností a každodenních problémů všech ředitelů. V závěru nám paní ředitelka umožnila prohlídku nově zrekonstruované půdní vestavby a venkovních prostor své školy.

Více informací o aktivitách MAP se dozvíte na www.vzdelavaniinpohybu.cz nebo FB Vzdělávání v pohybu.

Abychom zároveň podpořili místní výrobce, občerstvení jsme zajistili „Od holek“ z Vacenovic.

Paní ředitelce Lisé děkujeme za milé přijetí a těšíme se na další spolupráci.

Marcela Ingrová, DiS, MAP Vzdělávání v pohybu

ZŠ Vacenovice – MAP Vzdělávání v pohybu

JARO S KLUBÍČKEM

Milí přátelé Klubíčka,

další půlrok je za námi a konečně se začalo blýskat na lepší časy. Vzhledem k trvající pandemické situaci jsme nemohli uskutečnit spoustu našich tradičních aktivit, zejména karneval pro děti. Na druhou stranu jsme se mohli realizovat a zkoušet nové možnosti a nápady. A těch se nám dostává zatím dostatek.

Letošní aktivity jsme začali oslavou **března - měsíce knihy**. Vzhledem k tomu, že bylo počasí pod psa, nejlépe zaklúbat se do duchny, vyzvali jsme děti k četbě. Za fotečku při čtení dostali všichni zúčastnění krásnou knížku od Václava Čtvrťky, Františka Hrubína a Jaroslava Foglara, tedy českých autorů, kteří tento rok slaví významné jubileum. Jsme rády, že výzva byla vyslyšena a sešlo se mnoho fotografií. Doufáme, že dětem tato čtenářská aktivita s odměnou dodá chuť brát knížku do ruky častěji.

Opatření přetrvávala – nezbylo nám nic jiného, než aktivity směřovat ven, neboť děti většinu dne trávily doma u počítačů. Proto jakmile se oteplilo, rozhodli jsme se děti i rodiny vytáhnout ven a nachystali pro ně řadu venkovních aktivit.

Naše děti si velmi oblíbily malování na kamínky. Je to činnost, ve které rozvíjí svou fantazii, tvořivost, zručnost a nápaditost. Nejen malování, ale i hledání jiných kamínků je velmi oblíbenou činností. Od maminek vzešel nápad udělat ve Vacenovicích vlastní **kamínkovník**. To je místo, kde se kamínky vyměňují - jeden dáš, jeden vezmeš. Umístili jsme ho u cyklostezky směrem na Vinohrádky – neboť je v místě, kde projede mnoho cyklistů a je snadno přístupné

i pěšky či s kočárkem. Zájem předčil naše očekávání a dokonce nás přes facebook oslovují maminky z blízkého či dalekého okolí, aby přijely a kamínek vyměnily. Kamínky prostě jedou a baví nás.

Poté už jsme se soustředili na tematické stezky.

První stezkou byla **Velikonoční stezka** se zájčkem, na jejímž konci čekala na děti truhlice s pokladem. Bylo vidět, že již bylo třeba vyběhnout ven. I díky počasí, kdy vykuklo sluníčko, byl o stezku velký zájem, což nás potěšilo. Nakonec stezka nebyla jen o Velikonocích, ale ponechali jsme ji cca 3 týdny.

Další stezka na sebe nenechala dlouho čekat, a protože je duben měsíc plný oslav, tak jsme zaměřili naše stezky na významné dubnové dny.

V našem fondu každoročně máme nějaké volné penízky, např. z každoroční burzy a drobných příspěvků, a tak jsme se rozhodli sponzorovat nějaké zvířátko v ZOO Hodonín, kam všichni rádi jezdíme. Zaslali jsme peníze a obdrželi certifikát – **děti Klubíčka Vacenovice adoptovali Vlka hřivnatého** na jeden rok, z čehož máme my i děti radost. Rozhodli jsme se toho využít a vlk nám posloužil jako hlavní postava při další výpravě **stezce ke Dni Země**. A protože se snažíme vždy objevovat nové kouty naší vesnice, vedli jsme stezku tentokrát lesem kolem hasičského areálu.

Zatím poslední stezku jsme připravili na filipojakubskou noc ke dni oslavy čarodějnic. Čarodějná stezka se dala projít jak ve dne, tak i v noci, protože cesta byla značena reflexními páskami, které po nasvícení baterkou dovedly

všechny bezpečně k cíli cesty. Díky počasí, které 30. dubna panovalo, se na noční výpravu vydala řada malých i větších dobrodruhů. Všichni ji v pořádku dokončili a mohli se těšit z čarodějného pokladu. Opět jsme stezku ponechali 14 dnů a velmi nás potěšil i zájem základní školy. Druhá třída šla dokonce na noční výpravu společně. Děkujeme.

V době vydání máme za sebou **burzu dětského oblečení**, kterou se nám díky uvolnění protiepidemických opatření podařilo uspořádat a moc děkujeme všem za pomoc při realizaci a Obci Vacenovice za poskytnutí přísálí. Jako vždy se jedná o jednu z časově i fyzicky nejnáročnějších akcí, ale těší nás kladné ohlasy nakupujících a prodávajících maminek. Zájem o naši burzu může doložit i to, že kapacita prodávajících (100 maminek) byla naplněna během několika málo hodin po zveřejnění plakátu.

Založili jsme klubík Šikovné ručičky. Přihlášené děti dostanou každých 14 dní téma na tvoření, obdrží všechny potřebný materiál a tvoří. Jedinou podmínkou účasti v klubíku je činnost zdokumentovat a poslat nám fotografie. Zatím děti zvládly vyrobit mýdlo, šumivé koule do koupele, sůl do vody a domácí modelínu. Nyní nás čeká malování na porcelán a na textil. Do projektu je stále možné se

zapojit. Stačí nás oslovit buď na mail: klubickovacenovice@seznam.cz či na facebooku. Rádi přivítáme každého, kdo si chce zaměstnat šikovné ručičky a tvořit.

Také nám opět začala trénovat děvčata ze **Street dance** – schází se každou středu v 15.00 hod na hřišti u Stanovisek. Věříme, že se tento taneční klubík rozběhne pravidelně tak, jak jsme si to v září přáli.

A co nás čeká? V nejbližší době bychom chtěli umístit před obecní úřad malované hry z projektu **Hravé Vacenovice**. Děti si zde budou moci zopakovat počítání, zahrát Člověče, nezlob se, piškvorky a jiné. Prosíme o to, abyste neodnášeli jednotlivé součásti her, aby si mohlo hravě prázdniny užít co nejvíce dětí.

Ještě do prázdnin nachystáme **Stezku plnou skřítek** společně s hledáním skřítek. Opět se jedná o malované skřítky na kamíncích a poté již možná oslava konce prázdnin.

Uvidíme, **těšíme se i na vaše podněty a nápady**.

Přejeme klidné a pohodové prázdniny plné odpočinku a nových zážitků a těšíme se na další společné aktivity v tomto roce.

Klubíčko Vacenovice z.s.- centrum pro rodinu

Kamínkovník

Velikonoce

Burza

Street dance

Noční stezka

KAMÍNKOVÁNÍ

Poslední dobou se na našich ulicích, veřejných prostranstvích, v blízkosti památek nebo jen tak někde v přírodě objevují malované putovní kamínky. „Kamínkování“ je aktivita spojující všechny generace – děti, dospělí i senioři. Hlavní myšlenkou je nejen tvoření krásných kamínků, ale především chuť udělat ostatním svým výtvořem radost.

Našli jste malovaný kamínek? Pokud si ho prohlédnete i z druhé strany, najdete na něm logo facebooku, #kamínky a směrovací číslo města či vesnice, odkud k vám kamínek doputoval. Kamínek si můžete nechat jen tak pro radost, nebo ho vyfotit z obou stran a sdílet ve facebookové skupině s názvem Kamínky, aby autor mohl sledovat jeho putování, anebo ho přemístit na jiné místo.

Chcete také malovat vlastní kamínky a nevíte, jak na to? Na kamínky se maluje akrylovými barvami a akrylovými fixy, které jsou v zaschnutém stavu voděodolné. Na jednu stranu můžete nakreslit obrázek dle vlastní fantazie, popř. napsat nějaký vzkaz nebo citát. Z druhé strany je třeba kamínek označit směrovacím číslem, logem facebooku a #kamínky. Před vypuštěním kamínku do světa, je třeba kamínek zalakovat akrylovým nebo jiným voděodolným bezbarvým lakem, aby váš výtvar na kamínku odolal všem rozmarům počasí, a pak už jen sledovat facebookovou skupinu Kamínky a čekat, komu udělá kamínek radost a kde se objeví.

Kam kamínky umístit? Kamínky je nejlépe umístit na nějaké dobře viditelné místo, kde je pravděpodobné, že si jich někdo všimne. Není vhodné dávat kamínky na nějaké nebezpečné či špatně přístupné místo nebo tam, kde by kamínky mohly ohrozit zvířata či životní prostředí.

Co je to kamínkovník? Kamínkovník je místo, které slouží k výměně kamínků. I u nás ve Vacenovicích máme díky Klubíčku a jeho autorce Vladěce Domanské svůj kamínkovník na cyklostezce směrem na Vinohrádky. Je snadno přístupný nejen pro cyklisty, ale také pro pěší i maminky s kočárky. Jedinou podmínkou jeho fungování je to, že se kamínky musí měnit, aby tam vždy čekalo něco i pro ostatní.

Mohou kamínky pomáhat? Malované kamínky dělají radost nejen jejich nálezcům, ale některé obzvlášť povedené výtvořky se mohou věnovat do dražby, která pomáhá např. zoologickým zahradám.

Pozor – ne všechny malované kamínky jsou putovní. Kamínky bez označení směrovacím číslem nejsou určeny k přemísťování, mohou být vystaveny jako dekorace nebo jsou součástí jiných projektů.

Přeji vám hodně štěstí a radosti při hledání kamínků, stálo inspiraci, fantazii a pevnou ruku při jejich malování!

Jaroslava Blahová

Od Filipa Antoše

Od Gábinky, Davida a Vladky Domanské

Od Filipa Antoše

Od Filipa Antoše

Kamínek z Vacenovic v rukou nálezce

Od Karolíny a Alžbětky Rybových

POZVÁNÍ DO KNIHOVNY

Co napsat o místní knihovně v letošním roce? Pandemie omezila skoro všechno a samozřejmě i knihovnu. Bylo zřízeno „výdejní okénko“, kdy si čtenáři mohli knížky objednat přes on-line katalog, mohli si o ně napsat do e-mailu nebo zavolat. Pak jsem knížky připravila a někdo si pro ně přišel. Ale také jsem sama něco vybrala a svým věrným starším čtenářům zavezla na kole. Ale všechno žalostně málo. Ještě pár maturantů se přišlo zeptat na tu či onu knížku. Tak jsem ve volném čase knížky přebalovala, některé staré vyřazovala a připravovala se, až čtenáři budou moci přijít bez omezení.

Ale hodně jsme si s mladými čtenáři vynahradili v pondělí 14. 6. 2021. Ve spolupráci se základní školou a obecním úřadem jsme uspořádali obřad „**Pasování čtenářů 2021**“. Za pěkného slunečného odpoledne se 19 žáků druhé třídy s rodiči sešlo na školním dvoře, který je velice pěkně upravený na amfiteátr. Rodiče jsme posadili do hlediště, děti na dvoře prý „moc hleděly do sluníčka“ (to kvůli fotografování) v půlkruhu na židličkách. A už to začalo, paní učitelka Bařinová čtenáře vyzývala, aby přečetli nějaký úryvek z knížky, všichni přečetli Slib čtenáře, pak je paní starostka –

jinak „paní královna Abeceda I.“ žezlem pasovala na „**Rytíře knihovnického řádu**“. Knihovnický šotek dekoroval šerpou „Čtenář 2021“, zapsali se do Pamětní knihy a každý dostal dárek – krásnou knížku, pamětní list a zdarma průkazku do knihovny. Potom ještě každý čtenář vyvěsil na šňůru svůj výkres se zpodobněním své oblíbené knížky. Ty pak věnovali knihovně na výstavní panel hned druhý den, kdy přišli navštívit knihovnu a besedovat s knihovnicí. Samozřejmě všem bylo nabídnuto, že už si mohou půjčovat knížky. Byla bych ráda, kdyby tato akce přitáhla děti ke čtení a zamilovaly si knížky, které dávají křídla veškeré dětské i lidské fantazii.

A samozřejmě zvou do knihovny všechny mladé i starší čtenáře, je pro vás připraveno hodně nových knih, kromě těch z výměnného fondu. Také nabízíme audio knížky, načtené našimi herci. Je to velká výhoda poslouchat při nějaké domácí práci, nebo pro ty, kdo máte problémy se zrakem. Přijďte!

Na shledanou v naší knihovně se těší Vaše knihovnice
Marie Měchurová

Pasování čtenářů

Volejte sláva, máme vítěze!

I když se náš kroužek neměl možnost scházet k pravidelným schůzkám, přesto jsme se ve velkém počtu účastnili online soutěže Zlatá včela. Někteří včelařici soutěžili z domu a s jinými jsem se dohodla, že odsoutěžíme v sále Hospody u Letochů. Začali jsme komunikovat na emailu. Děti ode mě dostaly spoustu materiálů o rostlinách, pomůckách apod. a musely vše nastudovat doma. V sobotu 22. května 2021 jsme se, někteří z domu, někteří ze zasedací místnosti obecního úřadu, (v sále hospody byla hrozná zima) připojili k online soutěži. Já se věnovala našemu nejmenšímu včelaříku, který chodí do první třídy a otázky v soutěži měl stejné jako pátáci, (na tento nesmysl jsem již několikrát pořadatele soutěže marně upozorňovala). Otázky jsem mu četla a náš nejmenší soutěžící odpovídal. Pokud nevěděl, přečetla jsem mu z možností, které test nabízel. Než jsme se společně dopracovali konce testů, měli moji ostatní svěřenci hotovo. Soutěž trvala přes dvě hodiny, ale ve Vacenovicích bylo už po půl hodině odesláno, odevzdáno. S obavami jsme čekala na výsledky. Děti si dají každý

rok velkou práci a opravdu se poctivě připravují, bylo by mi líto, kdyby si zbrklými odpověďmi pokazily výsledky. Ale co už. Ale mé obavy byly zbytečné, děti se umístily výborně. V celorepublikové soutěži máme v kategorii od 1. – 5. třídy vítězku Marianu Ambrozkovou z Kyjova, hned na dalších místech se umístil Oskar Bartoš ze Snovídek, Štěpán Blaha a Tomáš Komoň, oba z Vacenovic. V kategorii starších dětí obhájil Michal Ambrozek své znalosti a ve srovnání s dětmi z celé ČR se umístil na třetím místě. Ostatní včelařici následovali ihned v závěsu. Soutěže se zúčastnili ještě Anežka Soukupová, Eliška Michenková, Milan Kaloč a Anička Šimečková. Soutěž je velmi náročná a děti si zaslouží velkou gratulaci. Michal Ambrozek se o víkendu 18. – 20. 6. 2021 zúčastnil výběrového kola ve Zlaté včele, které se konalo ve Včelařském učilišti v Nasavrkách. Včelaři, kteří zabodovali v tomto kole, budou své vědomosti porovnávat se svými vrstevníky v kole Evropském.

Jana Bačíková, vedoucí VKM

ŽENSKÝ PĚVECKÝ SBOR MARIJÁNKY

Pandemie více jak rok ovlivňovala náš soukromý a hlavně společenský život. „Zablafkál“ PES (protiepidemiolog. stupeň – index nemoci) a zrušil nám všechny kulturně-spoolečenské akce! Ale nebyl „usmrcen“ duchovní život farnosti! I když bylo období – našťastí krátké – zákazu zpěvu. Rády jsme pěveckými vstupy doplňovaly slavnostní bohoslužby a doprovázely jsme (v omezeném počtu) zemřelé občany na jejich poslední cestě.

Letošní měsíc květen nás přivítal nejenom vůní květů, ale i prvním pozváním k pěvecko-rekreačnímu výletu. Vypravily jsme se na několik dní do malebného prostředí Beskyd. Prochodily jsme Horní Bečvu, „vyšplhaly“ se na Radhošť a navštívily skanzen v Rožnově. Z plna hrdla jsme zazpívaly u hrobu vacenovické občanky, olympioničky Dany Zátopkové její nejoblíbenější písničky. Pravdou je, že v prázdném areálu jsme si zanotovaly jenom samy sobě, manželům Zátopkovým a několika málo pracovníkům muzea! Ale i tak jsme zažily radost ze společného zpěvu, který nás posílil v odvaze pokračovat ve sborovém zpívání i nadále.

Marijánky

K hrobu manželů Zátopkových se před pár týdny vypravila i sestřenice paní Dany Zátopkové Františka Böhmová. Udělali si s celou rodinou moc pěknou neděli. Paní Františka dala k hrobu manželů Zátopkových květiny vyzdobené znakem obce Vacenovice, hlínu ze své zahrádky, tedy z Vacenovic, do které zasadila cibulku krokusu.

Paní Zátopková je určitě ráda, že na ni její Vacenováci nezapomněli.

Výlet na Radhošť

U hrobu manželů Zátopkových

Františka Böhmová s dcerami Janou a Mirkou

MÁME KRMIT RYBY A PTÁKY PEČIVEM? ROZHODNĚ NE!!!

Spousta lidí si myslí, že krmení ryb a ptactva starým pečivem je optimální způsob, jak se tohoto pečiva zbavit a ještě být prospěšný rybám, ptákům a životnímu prostředí vůbec. Bohužel je nutné konstatovat, že jde o obrovský omyl či mýtus.

Jako příklad uvedu nejrozšířenější rybu u nás, tedy kapra. Je to všežravec, živí se zejména larvami komárů či jiného hmyzu, červy, měkkýši, nitěnkami, potravu si vyhrabává i ze dna (ryje v bahně). A do tohoto potravinového řetězce zasáhnou nezodpovědní lidé, kteří nahází do vody staré pečivo. Ano, kaprovi chutná, ale bohužel neumí strávit sůl, mouku nebo kvasnice. Tudíž pečivo pouze projde jeho organismem bez užítu a ve formě exkrementů se usadí na dně rybníka, kde postupem času začne kvasit. Což spolu s teplou vodou v létě znamená, že tímto přispíváme ke zvyšování hodnot zejména celkového fosforu ve vodě (zvyšují se i hodnoty dusitanů, dusičnanů či amoniakálního dusíku). Jaký je výsledek? Extrémně se množí jednobuněčná řasa ve vodním sloupci, nefunguje fotosyntéza a bohužel klesá životadárny rozpuštěný kyslík ve vodě. Ryba v lepším případě pouze nepřijímá potravu, neroste a při nízkých hodnotách kyslíku hyne.

Situace s pečivem by se dala přirovnat k tomu, že malé dítě budete krmit čokoládou, zmrzlinou, cukrovinkami apod. Děti to přece milují, zrovna tak, jako ryby nebo ptáci pečivo. Ale prospívají zdravotně tyto potraviny dětem nebo jsou pro ně škodlivé až nebezpečné?

Staré pečivo může obsahovat plíseň (je to velmi pravděpodobné, ani si toho nemusíte všimnout). Plíseň zvyšuje toxocitu vody, potažmo konzumovaného masa z ryb. Že může být rakovinotvorná, to asi víme všichni.

Pečivo navíc láká kačeny či labutě, kteří se na rybníku usazují dlouhodoběji. Netřeba asi připomínat, že jejich exkrementy obsahují extrémně vysokou koncentraci amoniakálního dusíku, jehož negativní účinky jsou popsány výše.

Závěrem bych apeloval na to, že až ponesete pečivo k rybníku s cílem krmit ryby, tak si zkuste položit otázku, jestli někdy není méně než více. Pokud tedy chcete ryby krmit, doneste jim granule k tomu určené nebo celá či rozmačkaná kukuřičná zrna. Zdravý kapr sežere cca 20–30 g kukuřičného zrna denně, ideálně pouze na jaře a na podzim. Při teplotě vody nad 25°C ryby potravu nepřijímají, v tomto období není potřeba přikrmovat.

Baktoma

V minulých letech se nám podařilo revitalizovat vodní plochu Húštík a Jezero. Vznikly nádherné lokality pro odpočinek a relaxaci. Húštík začal hned od prvních dnů žít svým životem nezávislým na obci. O vodní plochu a přilehlé pozemky se dobře a rádi starají okolní obyvatelé. Pořádají také různé akce, jako ochutnávky domácích výrobků, dětskou soutěž v chytání ryb, mikulášské, vánoční a jiné večírky. Jelikož se jedná o nebeský rybník, je nutné udržet vodní plochu čistou tak, aby se nám zase za pár let dno a celá voda nezanesla bahnem, nezarostla rákosem a jinou invazivní rostlinou. Z této obavy jsem oslovila několik odborníků na vodní plochy. Bylo mi doporučeno několik alternativ. Nasazení určitého druhu mušlí, dále sladkovodních ryb, které sežerou rákos, nákup bakterií a jiné. Ale co hlavně všichni opakovali NEKRMIT PEČIVEM. Tak vás všechny snažně prosím, dodržme tuto jednoduchou věc, aby naše vodní plochy dělaly radost i za pár let, protože dobře si všichni pamatujeme, jak to u Húštíka vypadalo nedávno. A abychom se vyvarovali u Húštíka současného hrozivého stavu Bahňáku, zahájila Obec Vacenovice ve spolupráci s „Húštíkáři“ už nějaké kroky. Na Bahňák bude potřeba už složitější zásah, který se plánuje na podzimní měsíce.

Jana Bačíková, starostka

Húštík

Bahňák

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Rok 2021 připomíná některým církevním obecním památkám 70 let života.

Socha Božského Srdce Páně u Húštíka:

K původu sochy, která je okrasou Růdnické ulice, znamenal duchovní správce vacenovické farnosti P. Rudolf Matěna:

„3. června 1951 o pouti Božského Srdce Páně posvěcena byla nová kamenná socha Nejsv. Srdce Páně u Húštíka. Dal ji postavit Martin Bábíček z Vacenovic č. 217 na památku své zemřelé dcery Anděly. Na sochu složil obnos Kč 15 000,-. Práci figurální provedl kamenosochař Foltýn z Ostrožské Nové Vsi, podstavec Jar. Kocourek, kamenosochař v Hodoníně. Týž sochu na místě postavil. Pozemek obecní na žádost M. Bábíčka byl obcí soše postoupen. Celkový náklad činil 18 400,- Kčs. Kčs 400,- darovala manželka již zemřelého fundátora – posvěcení se nedočkal, ostatní doplaceno duch. správou. Později rodina zemřelého postavila kolem sochy železný plot, který opatřila duch. správa a dodala potřebný říční písek. Socha byla posvěcena místním duch. správcem odpoledne při eucharistickém průvodu. Ke slavnosti byla velmi důstojně ozdobena.“

Dochované vzpomínky pamětníků na okolnosti dárcovství sochy navozují atmosféru prošlo doby a vedou k zamyšlení nad životními hodnotami.

Pískovcová socha Krista byla posvěcena o první poutní slavnosti k Božskému Srdci Páně, kterou v naší farnosti do duchovního života uvedl P. Rudolf Matěna. Na čelní straně podstavce sochy je vsazena černá deska s nápisem: „SRDCE JEŽÍŠOVO, POKOJI A SMÍRE NÁŠ, SMILUJ SE NAD NÁMI.“ V zadní části je vyryt text: „PAMÁTCE SVÉ DCERY ANDĚLY BÁBÍČKOVÉ Z VACENOVIC DAL POSTAVIT MARTIN BÁBÍČEK Z VACENOVIC L. P. 1951“

Důvodem fundace sochy je náhlá smrt (bez příznaků nemoci) 18-ti leté, svobodné dívky Andělky Bábíčkové (30. 8. 1901 – 19. 8. 1919). Jejími rodiči byli: otec Martin Bábíček (29. 3. 1874 – 12. 1. 1951) domkař ve Vacenovicích a matka Marianna roz. Výletová (20. 11. 1881 – 25. 2. 1964). Dům rodiny Výletovy byl na čísle 145 (na tzv. „Gálovém“, dnes bydlí rodina Bábíčková). Sestrou Marianny Bábíčkové byla Marie - členka kongr. Neposkvrněného Početí Panny - Marie Konkordie Výletová (31. 12. 1898 – 8. 9. 1974) – misionářská sestra působící v Estonsku, Lotyšsku, Jamajce.

Manželé Bábíčkoví vychovali do dospělosti osm dětí. Nejstarší syn Vincenc (Vacenovice 26. 9. 1899 – Buenos Aires 1989) odjel do Jižní Ameriky, druhý syn Michal, nejmladší člen rodiny, syn Jan a dcery Karolína, Bernarda, Hedvika, Julie založili svoje rodiny ve Vacenovicích. Manželé Bábíčkoví žili na domě č. 45 (dnešní majitelé rodina Polášková), než si postavili vlastní rodinný domek „U Húštíka“ na čís. 217. Zde matka Marianna dožila jako vdova u svého syna Jana (dnes zde bydlí její vnuk Jiří Bábíček).

Pamětníci uvádějí, že život dcery Anděly a matky Marianny byl úzce svázán těžkým porodem, který obě jako „zázrakem“ přežily. Možná právě proto se matka u obrázku předčasně zemřelé dcery často modlila a těžko přijímala její „nevysvětlitelnou“ smrt. Marianna Bábíčková byla velice

sečtělá, přemýšlivá žena, zanechala po sobě velké množství kalendářů a tiskovin té doby. Otec početné rodiny Martin Bábíček byl zkušeným sadařem. Jeho chloubou byly jabloně pěstované na obecních „Hantálech“ i v zahradě u svého domu. Rodina úrodu jabloní zpracovávala hlavně sušením. Zachované vzpomínky na smrt dívky jsou spojovány právě s jablky: „Anděla sa při krájení jablek zničehonic předklónila, řekla mamičce sbohem a byla mrtvá“. Dívka byla pohřbena v Miloticích a k jejímu hrobu (dnes Buštíkův) se chodívali modlit všichni její sourozenci. Zajímavostí je, že darovaná socha Nejsvět. Srdce Páně stojí „obklopena“ rodinnými domky čtyř dětí manželů Martina a Marianny Bábíčkových (rodiny Kristova, Křížkova, Grufíkova, Bábíčková).

K přiloženým fotografiím:

Mezi prvními z místních občanů, kteří v roce 1923 odjeli „za lepším“ do Jižní Ameriky, byl Vincenc Bábíček. Těžké životní začátky v daleké cizině (neznalost jazyka, půjčka na cestu) překonal svou odvahou, pracovitostí a brzy se prosadil. Jako úspěšný podnikatel ve výstavbě rodinných domků. V Buenos Aires se v roce 1924 oženil s „emigrantkou“ z Ratiškovíc Rozálií Šupálkovou a svým dvěma dětem zajistili vysokoškolské vzdělání. Vincenc Bábíček neztratil lásku k domovu. Za svého života navštívil třikrát Vacenovice a dodnes jeho potomci nepřerušili rodinné vazby na Vacenovice.

Vincenc Bábíček během hospodářské krize (třetí meziválečná emigrační vlna) také aktivně pomáhal svým příbuzným, kteří hledali lepší budoucnost v Jižní Americe. Jedna z mnoha odvážných dívek, která se pustila v roce 1928 (jako 12-ti letá) do Argentiny, byla Kateřina Výletová (1906 – 1992). (V Buenos Aires se provdala za F. Čecha, po jeho tragické smrti se v roce 1947 vrátila spolu se třemi dětmi do Vacenovic, později se provdala za Eduarda Gaála). Podrobnosti o vacenovické emigraci do Ameriky zpracoval Ing. Frant. Rygar ve Fragmentech z historie obce, kde je přiložena i fotografie Vincence a Rozálie Bábíčkových.

Z kronikového zápisu P. R. Matěny:

Socha Anděla Strážce u kostela

2. září 1951 byla v tichosti po odpoledních službách Božích posvěcena socha sv. Anděla Strážce. Byla zakoupena duch. správcem u kamenosochaře Antonína Švece v Brodku u Nezamyslic. S pískovcovým postavcem – kvádr hrubě opracovaný – stála Kčs 15 350,-. Figura jest dílem kamenosochaře Koříňka z Brodku, který zanechal po sobě na tamním hřbitově více děl. Nadějný umělec zemřel však v mladém věku.

Socha Neposkvrň. Srdce Panny Marie

Roku 1951 byla pořízena nová dřevěná socha Nep. S. P. Marie pro oltář májový. Jest dílem mistra Fr. Charváta z Kutné Hory. Posvěcena byla o první májové pobožnosti. Náklad uhrazen z milodarů.

První snímek: rodinná domácí „vacenovická“ oslava svatby z roku 1924, na které jsou pouze rodiče novomanželů Vincence a Rozálie Bábičkových (Martin a Marianna Bábičkovi a manželé Šupálkovi z Ratíškovic).

Druhý snímek je z roku 1964, kdy manželé Vincenc a Rozálie Bábičkovi (sedící uprostřed) přijeli z Buenos Aires na návštěvu Vacenovic. Jsou obklopeni sourozenci a jejich rodinami.

NOC KOSTELŮ:

kulturní hodnoty – odkaz předků – poselství křesťanství

Členové Pastorační rady farnosti pozvali širokou veřejnost 28. května do našeho kostela Božského Srdce Páně na „Noc kostelů“. Díky slábnoucí pandemii se připojili k dalším 1 200 církevním objektům, které nabídli účastníkům duchovně-kulturní zážitky.

Program byl zahájen slavnostním vyzváněním zvonů, které svolávalo ke slavení mešní oběti. Byla obětována - duch. správcem farnosti P. J. Doleželem - za živé a zemřelé občany Vacenovic a za posláním být věrni odkazu minulosti a mít odpovědnost za přítomnost. Bohoslužba byla zahájena krojovaným průvodem dětí nesoucích k obětnímu stolu ověnčenou sochu Panny Marie – symbol ochrany mateřského srdce. Následovala Májová pobožnost spojená s prosbami k Panně Marii za pomoc nemocným, potřebným a za ukončení pandemie. Členky pěveckého sboru Marijánky připravily Mariánské zastavení: pásmo písní a básní k oslavě Matky Boží.

Hlavním bodem programu Noci kostelů byla Vzpomínková oslava k 90. výročí posvěcení kostela (neděle 5. 10. 1930). Nad historicky důležitou událostí obce se ve své přednášce zaměřil Mgr. Václav Lunga. Rád přijal naše pozvání a obsírně objasnil dobu, podmínky a průběh stavby kostela.

Nejprve chronologicky shrnul, jaká situace panovala v milotické farnosti před stavbou. (Milotice – centrum politického, kulturního, společenského života, rozdělení farnosti za působení P. Webera apod.) S nástupem P. Josefa Dorazila (1877 – 1933) do vedení duchovní správy se Vacenovicím dostalo velké duchovní podpory a přímé výzvě ke stavbě kostela, na které mu záleželo: „Bohumilé podnikání, tak významné pro spásu duší obce Vacenovice“. P. Dorazil byl tou první „jiskrou“ a vůdčí postavou celého stavebního projektu. Přelom roku 1926 - 7 je považován za rozhodující. Obnovuje se Spolek B. S. P., ihned se vyberou dvě třetiny předpokládaných nákladů, zahájí se jednání s biskupem, P. Dorazil vede deputaci k architektovi, dojde k zaměření pozemku, k zadání stavby staviteli Poláškově a dalším mistrům apod. Během pouhých sedmi měsíců se přešlo od myšlenky k realizaci! Již 18. července 1927 se začalo se stavbou. 11. září byl položen základní kámen a světící biskup Stavěl ve Vacenovicích slavil polní mši sv.

Mgr. Lunga v krátkosti připomněl postup stavebních prací a zdůraznil neděli 20. 10. 1929 – den benedikte (nižší stupeň svěcení – nelze přechovávat eucharistii, pouze sloužit bohoslužby). Obřad provedl kyjovský děkan F. Janůj. Obřad svěcení kostela – konsekrace - byl vyhrazen pomocnému biskupovi Janu Stavělovi, proběhl v neděli 5. října 1930. Celý obřad svěcení odrážel symboliku Starého i Nového zákona a byl velmi složitý i fyzicky náročný. Byly při něm vloženy do oltářů ostatky sv. Teodora a Liberta, prováděny úkony kajícího, obcházení chrámu, zapalování 12 svíců na vnitřních stěnách kostela, úkon kropení - posvěcení tzv. svatořehořskou vodou, svěcení oltářů, mazání křížem a závěrečné sloužení první mše svaté. Kromě biskupa a přísluhujících bohoslovců bylo přítomno asi 25 kněží, milotický hrabě Seilern s rodinou a také architekt kostela Vladimír Fischer.

K osobě architekta Fischera (1870 – 1947) Mgr. Lunga uvedl: „Nebyl jenom nějakým řadovým architektem, ale ve své době to byla na Moravě „špička“. Vytvořil asi 150 projektů na nejrůznější budovy. Před vacenovickým kostelem postavil kostel sv. Alžběty ve Vnorovech nebo kostel sv. Bartoloměje v Rohatci, následně pak kostely v Sudoměřicích a Tvarožné Lhotě. Vacenovický kostel vytvořil v moderním pojetí - ovšem s vnitřními folkloristickými prvky. Takže vacenovický kostel patřil v meziválečném období k architektonickým skvostům. To podtrhují i malby tehdy věhlasného malíře Jano Koehlera, s nímž Fischer často spolupracoval.“

Mgr. Lunga uvedl, že: „Dorazilova role byla klíčová, domnívám se, i ve výběru architekta Fischera. A nejenom jeho, ale i milotického hraběte L. Seilerna, o kterém ještě v ústním podání přežívá mínění, že stavbě kostela ve Vacenovicích vůbec nepřál. Vlad. Fischer byl totiž tak trochu Seilernovským architektem (podílel se na řadě jeho stavebních projektech). Viděl bych jako velmi pravděpodobné, že pokud P. Dorazil konzultoval postavení vacenovického kostela s patronem farnosti hrabětem Seilernem, doporučil mu architekta Fischera.“

Na závěr Mgr. Lunga cituje P. Dorazila, který hájil krásu vacenovického kostela. Ve věstníku farnosti (jako reakci asi na to, že se kostel nezdál některým farníkům tak pěkný jako ten milotický):

„Vnější vzhled kostela má v sobě známku moderního stavitelství. Svými prostými liniemi působí mile zvláště přední část s věží. Vnitřní prostor je řešen zcela prakticky, Zvláštěností kostela je malířská výzdoba. Kostel byl vystavěn v kraji, který si aspoň částečně uchoval národní svéráz, a proto nebylo možno lepší myšlenky, než zachytit prvky této domácí kultury malbou v kostele. V okolí je sice vyzdobeno více kostelů malbou v duchu umění prostonárodního, ale ty nedosahují hodnoty výzdoby kostela ve Vacenovicích. Po té stránce našel vacenovský kostel v malíři Koehlrovi umělce, který pronikl až na dno prostonárodního umění našeho kraje. Týká se to předně stropu, zábradlí kůru s motivy ze starého malovaného nábytku, obrazu B. S. P. nad hlavním oltářem, u něhož lze vidět ohlas starých lidových obrázků malovaných na skle“.

Na závěr své přednášky Mg. Lunga vyzvedl oběti našich předků, kteří v nelehké době zbudovali kostel vysoké umělecké hodnoty.

Poslední část kulturního programu zajistili členové Scholy svým pěvecko-hudebním pásmem. Otec Jiří ukončil návštěvu chrámu pobožností noční adorace, požehnal dědině a všem přítomným.

Souběžně probíhaly – podle počtu zájemců – komentované prohlídky kostelní věže a zvonů.

Vzhledem k pandemii pořadatelé zařadili také oslavu pod širým nebem.

Zpracovala: Marie Šimečková

DVEŘE ZÁMECKÉ KONÍRNY KONEČNĚ ZNOVU OTEVŘENÉ...

Mikroregion Nový Dvůr míní a vládní covidová opatření mění. Na otevření letošní sezóny v konírně jsme si museli trochu počkat, ale už je zase otevřeno! Nejistota otevření konírny zpozdila nové plány, proto se využily hlavně stávající expozice. Novinkou je 6 polohovacích figurín, na kterých vyniká krása našich krovů. V konírně budou podle možností opět výstavy a u dětí se stále těší velkému zájmu dětský koutek, interaktivní hry, koně v zámeckém brodu a naučné dračí zastávky. Díky šikovným a zručným lidem z mikroregionu a okolí najdete v obchůdku konírny krásné a zajímavé výrobky. Turisté zase ocení regionální dárky a informační a propagační materiály jednotlivých obcí. Mikroregion plánuje, pokud to epidemiologická situace dovolí, následující akce:

20. 8. 2021 Seniordance ve Vlkostě
18. 9. 2021 Burčákové putování
19. 9. 2021 Trh místních produktů

Čeká nás prázdninový a dovolenkový čas, a pokud se k Vám chystá na návštěvu rodina, přátelé nebo známí, věříme, že je pozvete i na zámek. Hromadnou vstupenkou do konírny, kterou koupíte na Vašem obecním úřadě nebo v konírně, ušetříte. Vstupenka má neomezenou platnost. Vyzkoušejte!

Přejeme všem krásné prázdniny a dovolenou a těšíme se na viděnou v zámecké konírně!

Tým Mikroregionu Nový Dvůr

MALÉ VĚCI KOLEM NÁS 4

V minulém roce vypsal společnost Vetropack Moravia Glass a.s. ve spolupráci s neziskovou organizací „Kyjovské Slovácko v pohybu“ grant na zlepšení současného stavu, zvelebení nebo zviditelnění nominovaných „Malých věcí“ nebo na podporu zajímavých, netradičních aktivit a činností spolků, organizací i jednotlivců. Tento grant bývá vypisován každoročně v dubnu.

Čas od času při jízdě na kole se zastavím u studánky Nedbalky, mám rád tu lokalitu, jsou tam krásné kapradiny, zeleň a útulné údolí v okolí meandrů Ratiškovického potoka.

V poslední době tam chátalo zastřešení studánky, byl zanesený odtok a menší lavička byla již v dezolátním stavu (odtok se snažím čistit při každé návštěvě studánky).

Napadlo mě tedy zkusit požádat o grant na opravu zastřešení studánky, realizaci mostku a na novou lavičku. No, světe div se, získal jsem grant 10.000,- Kč. Bylo to skvělé.

Není nic jednoduššího, než něco objednat za 10.000,- Kč a dát to na místo. Já jsem se spolu se svou rodinou pustil do něčeho jiného. Oslovil jsem vlastníky pozemků – Obec Ratiškovice a Lesy ČR (studánka je na pozemku Lesů ČR) a informoval je o mém záměru.

Dostal jsem podporu od obou. Obec Ratiškovice mně povolila vjezd autem do lesů ke studánce, Lesy ČR nabídly pomoc s odklizením popadaných stromů. (Později jsem tuto nabídku pomoci odvolal, protože popadané stromy tam vytváří kouzlo okolo meandrů).

Pustil jsem se tedy do projektu. Zadal jsem výrobu nerezové konstrukce zastřešení studánky, které bude trvalé (aby vydržela co nejdéle), a taky jsem objednal plastové obklady na zakrytí studánky. Nechal jsem si nařezat dubové dřevo na pile Motloch s.r.o. Ratiškovice (pomohli mně s dopravou dřeva do Vacenovic - velké díky) na lavičky a také dubové fošny na mostky.

Doma jsem je s pomocí rodiny několik dní hobloval, řezal, pasoval, natíral speciální olejovou barvou, aby vynikla struktura dubového dřeva atd. Dvojlavičku, která je nyní na svém místě u studánky, jsem ozdobil (vypálil) popisky. (Inspiroval jsem se zavíracími lavičkami <http://bloumejbrdy.cz/>)

Bohužel, díky velikosti a váze lavičky jsem se rozhodl, že lavička nebude uzavíratelná, aby někoho nezranila, nepřivřela prsty atd. Takže je dvojitá a myslím, že povedená.

Díky pomoci rodiny, kamarádů a známých (za což jim všem mnohokrát děkuji), došlo postupně k opětovnému vyčištění odtoku studánky, dvakrát byla totálně vybrána a vyčištěna skruž studánky, instalace zakrytí, instalace dvojitě lavičky, instalace další dvou laviček po toku Ratiškovického potoka, instalace pěti přemostění Ratiškovického potoka, vysečení cesty podél potoka od Kaple ke studánce. V současné době se dá dojít od kaple Panny Marie v Ratiškovickém lese podél meandrů Ratiškovického potoka až ke studánce Nedbalce a také dál (viz.mapka). Dá se tam udělat hezká procházka a takový malý okruh. Posedět na lavičkách a užít si přírodu.

Poprosil bych jen, aby všichni respektovali přírodu (nezanechali po sobě odpadky) a nebyli hluční. Vážili si přírody, poslouchali krásný zpěv ptáků a kochali se pohledy na krásné meandry Ratiškovického potoka. (Během instalací bylo odvezeno mnoho různých odpadků, k nejzajímavějším patřil neopotrebovaný kobereček z auta – značka PORSCHE ☺).

Děkuji společnosti Vetropack Moravia Glass a.s. a nezávislé organizaci Kyjovské Slovácko v pohybu za udělení grantu. I malý grant má veliký význam. Myslím, že splnil to, co jeho tvůrci od něj očekávali.

Užívejte si krásné přírody a taky jedné z mála studánek v Bzenecké Doubravě.

Lípový Radek s rodinou, Vacenovice

Nedbalka – mapka

NOVOKŘTĚNCI VE VACENOVICÍCH

Expozice v prostorách Habánského sklepa

1. Novokřtění na Moravě

Při pohledu do minulosti jižní Moravy se setkáme s působením příslušníků sekty novokřtěnců, jež byla produktem reformace 16. století. Kvůli radikalismu svých názorů museli odejít ze Švýcarska, z Tyrolska, jižního Německa nebo severní Itálie. Své útočiště našli v nábožensky tolerantním prostředí jižní Moravy, kde se poprvé objevili roku 1526 v Mikulově. Významným střediskem novokřtěnců se postupně stal Slavkov a dále Hustopeče, kam v roce 1533 přišel kazatel Jakub Huter, rodák z jižního Tyrolska. Sdružil své stoupence a stal se hlavou novokřtěnecké obce, kterou podrobil reformám a podřídil pevnému organizačnímu systému, spočívajícímu na společném vlastnictví hmotných statků, kolektivním způsobu života, rovnosti potřeb, zbožnosti a disciplíně. V druhé polovině 16. století existovalo na území mezi Brnem, Znojmem, Břeclaví a Uherským Hradištěm celkem 54 sídel, v nichž žilo kolem dvaceti tisíc novokřtěnců. Společné usedlosti nazývané Haushaben, (odtud patrně termín habán) Brüderhof nebo Brüderhaus stávaly většinou na okraji lokalit. Moravská šlechta novokřtění na svá panství ochotně přijímala a jednotlivce dokonce zaměstnávala ve svých službách (správcové dvorů, klíčníci, lékaři, chůvy aj.). Existenční základnu obce tvořila vedle zemědělství především rozsáhlá řemeslná činnost. Správním centrem novokřtěnecké obce byly Nové Mlýny, k největším sídlům patřily např. Alexovice, Dambořice, Mackovice, Němčičky, Podivín, Přibice a Strachotín.

2. Novokřtění ve Vacenovicích

První zmínka o novokřtěncích ve Vacenovicích pochází z roku 1571. Novokřtění zde měli pronajatý panský dvůr, chovali dobytek. Zdejší sídlo mělo pravděpodobně kolem 400 obyvatel. Prameny uvádějí nožířskou a kožešnickou dílnu. Během vpádu bockajovských vojsk v roce 1605 bylo vypleněno. V roce 1615 jsou zmiňovány spory zdejších novokřtěnců s majitelem milotického panství Albrechtem z Valdštejna. Během válečných tažení v letech 1619 a 1620 bylo vacenovické sídlo znovu vypleněno. Zničený dvůr byl nákladně opraven, avšak v lednu 1621 byl znovu zapálen císařskými vojáky, což zřejmě znamenalo definitivní konec působení novokřtěnců ve Vacenovicích.

3. Novokřtění a výroba keramiky

Řemeslná výroba byla řízena z ústředí novokřtěnecké obce tzv. řády, jimž podléhalo veškeré dění v kolektivu. Každý úkon byl co nej přesněji vymezen tak, aby nenarušil soulad s věroučnou a ideologickou stránkou novokřtěneckého učení. Výroba byla mezi jednotlivými dílnami navzájem plánovitě propojena. Pro svou kvalitu byly výrobky novokřtěnců žádány doma i v okolních zemích (např. produkty kovozpracujících nebo textilních řemesel). Vysokou úroveň měla výroba keramiky - zejména fajáns, která patřila k nejvýznamnějším oborům činnosti novokřtěnců. Šlo o atraktivní keramické nádoby s bílou cínítooolovnatou glazurou zdobenou malovaným dekorem. Tento druh ušlechtilé keramiky začali huterští bratři na Moravě vyrábět koncem

16. století. Byl určen pro zákazníky z nejvyšších sociálních vrstev. Sami novokřtění vzhledem k vlastním věroučným zásadám přepychové fajánsové výrobky nepoužívali. Pro jejich každodenní potřebu sloužilo hrnčířské zboží, které ovšem vyráběli na velmi dobré úrovni. Hrnčířská výroba zahrnovala rovněž produkci kamnářských produktů a technické keramiky. Byla zastoupena v řadě novokřtěneckých usedlostí, avšak fajáns se vyráběla pouze v některých lokalitách. Vacenovice patřily k předním centrům výroby fajánsu.

4. Archeologické výzkumy novokřtěneckého osídlení ve Vacenovicích

Novokřtěnecká výroba fajánsu se stala předmětem archeologických výzkumů, které zahájil v roce 1941 keramik a amatérský badatel Heřman Landsfeld. V letech 1956-1958 provádělo v místech jeho vykopávek brněnské Uměleckoprůmyslové muzeum výzkum, který přinesl pozoruhodné nálezy. Poslední archeologické výzkumy se uskutečnily v letech 2001-2007 pod vedením Jiřího Pajera. Probíhaly v zahradách domů č. 43, 44, 45, 46, 244 a 245, na nichž v letech 1605-1619 pravděpodobně ležel dvůr novokřtěnců. V roce 2006 se podařilo objevit vypalovací pec, která představuje unikátní doklad technologické vyspělosti novokřtěnských keramiků.

5. Osud novokřtěnců

Po bitvě na Bílé hoře začalo pronásledování nekatoликů. Většina huteritů zůstala ve svých sídlech až do 28. září 1622, kdy byli téměř po sto letech dekretem císaře Ferdinanda II. vypovězeni z Moravy. Nejpozději do šesti týdnů museli odejít nebo přistoupit na katolickou víru. Většina z nich se odebrala ke svým spolubratřím na dnešní západní Slovensko, na němž byly v 16. století rovněž zakládány novokřtěnecké usedlosti (nejstarší v roce 1547 v Sobotišti). V nich pokračovala ve své řemeslné činnosti až do rozpadu zdejších novokřtěneckých komunit (první roku 1685 ve Velkých Levárech). Část novokřtěnců odešla z Moravy do Sedmihradska. V následujících staletích pokračovala pouť novokřtěnců přes Rumunsko a Ukrajinu až do USA a Kanady, kde v 19. století konečně našli nové domovy.

Roku 1622 bylo patrně sídlo vacenovických novokřtěnců pusté, protože Vacenovice již nejsou zmiňovány mezi lokalitami, jež musí novokřtění opustit. V rozvalinách se zřejmě mohli ještě nějaký čas zdržovat někteří jedinci. Kroniky zaznamenaly osvobození vacenovického kožešníka Abrahama zajatého Uhry, který byl s pomocí bratří osvobozen ze zajetí v Sobotišti.

6. Kulturní odkaz novokřtěnců

Stoleté působení novokřtěnců zanechalo v moravském prostředí stopy. Nesporně přispělo k ekonomickému povznesení území (rozvoj řemeslných oborů, z nichž některé přinesly výrobu špičkového luxusního zboží – zejména nožířství a zhotovování fajánsu). Dále se podílelo na formování rázu jihomoravské kulturní krajiny (vinohradnictví).

Novokřtění zanechali pečlivě vedené kroniky představující důležitý historický pramen, nebo literární díla a duchovní písně. Nejmatatelnějším dokladem jejich působení se však staly fajánse. Jejich produkce, jež původně vznikla v moravských novokřtěnských dílnách (Tavíkovice, Vacenovice,

Strachotín aj.), reprezentovala ve své době vrcholný projev uměleckého řemesla. Vytvořila základy, na nichž v 18. a 19. století vyrostlo osobité lidové džbánkařství, jež tvoří neodmyslitelnou součást lidové kultury Moravy a Slovenska.

Zpracovala: PhDr. Alena Kalinová

V rámci akce Víkend památkových domků, objektů lidového stavitelství a malých muzeí ve dnech 5. - 6. 6. 2021 byl ve Vacenovicích otevřen Habánský sklep. Kromě stálé expozice keramiky, modelu pece a spousty informací si mohli návštěvníci poslechnout základní seznámení s historií Novokřtěnců ve Vacenovicích. Smyčku připravila a namluvila sl. Monika Kubínová.

Tak mi jednou zazvonil telefon a na konci linky paní z Prahy. Jestli nemáme publikaci o Vacenovicích, že by ji ráda dala své babičce k narozeninám. „Samozřejmě není problém, knihu vám pošleme poštou, ale kdo je vaše babička?“ začala jsem vyzvídat.

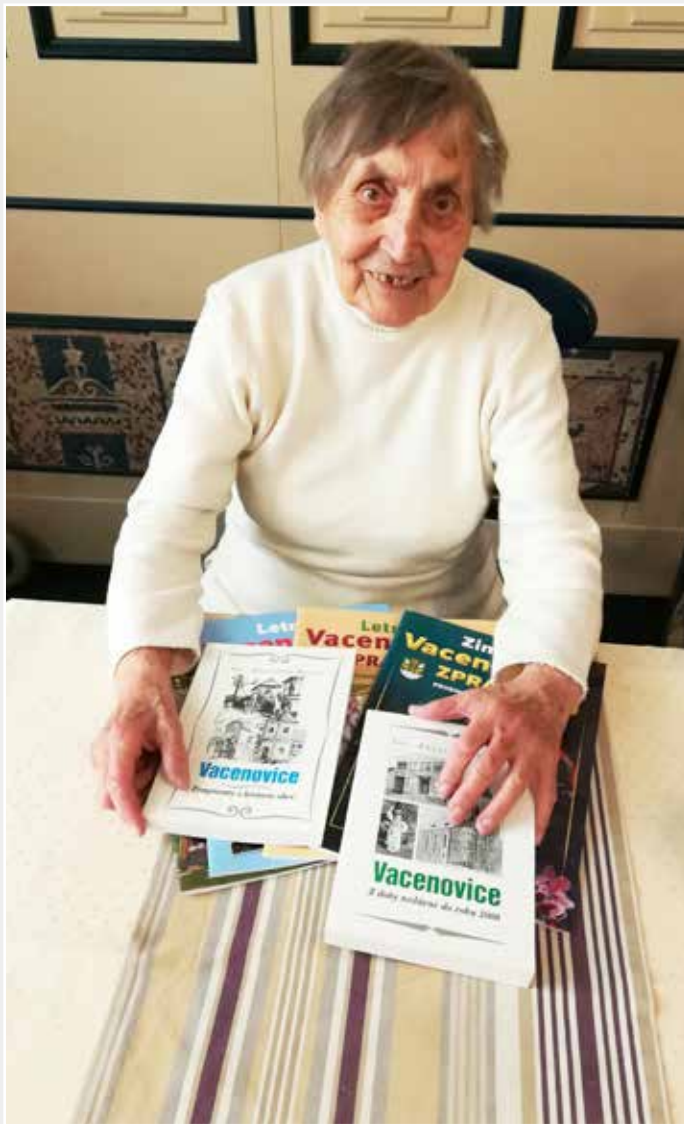
Babička je Jarmila za svobodna Krakovičová, ve Vacenovicích prožila mládí a v červnu oslaví 95 let. Na obci jsme knihu připravili do pošty. A v tom zase telefon, že tatínek - syn oslavenkyně si pro knížku přijede. Tak jsme přidali ke knize zpravodaje, hrníček a přání z Vacenovic. Pán moc děkoval za maminku, že bude mít velkou radost. Za pár dnů mi přišel email, že babička byla dojatá, že moc děkuje a velkou radost jí udělala fotografie její maminky, kterou objevila v knížce pana Ing. Františka Rygara - Fragmenty z historie obce Vacenovice.

Je fajn žít v obci, na kterou pamětníci a dříve narození rádi vzpomínají.

Jana Bačiková

Fotografie maminky v knize Ing. Františka Rygara

Oslavenkyně 95 let

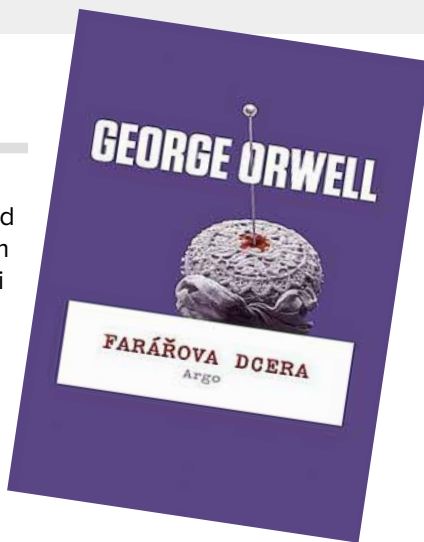
NENÍ VŠE ZLATO, CO SE TŘPYTÍ

Začteme-li se do originálu knihy anglického spisovatele Georga Orwella, Dcera duchovního (A Clergyman's Daughter) a připustíme-li, že psal o své vlasti pravdivě, tak si možná někdo z nás trochu poopraví svůj názor na skutečné dění v Anglii v první polovině minulého dvacátého století. Anglie o sobě v té době tvrdila, že je světovou velmocí, měla totiž po celém světě mnoho kolonií, hlavně v Africe, vlastnila i jiná území a ráda se pyšnila tvrzením, že slunce nikdy nezapadne nad jejím teritoriím, což nebylo možné v té době popřít. Ve dvacátých letech minulého století nastala celosvětová hospodářská krize, podmínky pro život nebyly dobré, a když je snad někdo přirovnává k dnešní krizi, tak by měl zakusit právě tu předcházející, z minulého století, a pak by mluvil určitě jinak.

Příběh citovaného spisovatele Orwella se převážně zabývá stavem výuky ve školách v Anglii právě v těchto

letech, tedy zhruba před sto lety, v dvoutisícovém městečku v těsné blízkosti Londýna. Hlavní postavou příběhu je dcera duchovního Anglikánské církve, 27-letá slečna Dorotka. Anglikánská církev je podřízena panovníkovi, v čele je britský monarcha, jedná se o státní církev, duchovní se smí ženit, zakládat rodinu a tím pádem mít i děti. Duchovním může být podle posledních zákonů i žena.

Dorotka byla obětavá, pracovitá, skromná dívka a dalo by se říct, že měla na starost celou farnost, kde se většina lidí

osobně znala, podobně jako ve Vacenovicích. Její otec pocházel ze zámožnější rodiny, zdědil určitý majetek, ale tento spíše než do udržování chátrajícího kostela investoval do nákupu akcií, které však byly většinou prodělečné, a tak se jeho majetek stále tenčil. Duchovní stále dlužil peníze za potraviny, oblečení a jiné nezbytné výdaje. Jeho dcera toto dobře věděla, stále mu to připomínala, ale otec na splácení dluhů k nelibosti dcery nereagoval. Dorotka se musela sama starat o chod domácnosti a správu farnosti, počínaje přípravami otce na bohoslužby, starostmi o vaření, protože manželka duchovního předtím zemřela, dále údržbou kostela, hlavně chátrající zvonice, kde hrozilo nebezpečí propadnutí zvonů, přípravou dětí k přijímání, pořádáním dobročinných akcí a tím možnosti získání finančních darů a prostředků na opravu částí kostela, až po návštěvu a výpomoc nemocným osobám ve farnosti. Z výše uvedeného je patrné, že byla stále jako v kolotoči a měla malý zájem o jiné věci. I přesto však udržovala určitý poměr s jedním mužem, jenž se jmenoval Warburton, o kterém věděla, že rozhodně není tím pravým otcem rodiny. Byl rozvedený, měl dvě děti s předešlého manželství a třetí se svou španělskou služkou.

Zde vlastně začíná příběh části života Dorotky. Tak jako v každém malém městečku, tak i na vesnici s počtem obyvatel přibližně dva tisíce jako u nás, se lidé navzájem znají a žije zde i několik lidí, kteří se zajímají hlavně o život jiných, tím vznikají pomluvy na jinak spořádané lidi, někdy pravdivé, někdy i trochu smyšlené. Mezi takové lidi patřila jedna paní z tohoto městečka, která se velmi zajímala o to, jak se lidé chovají a právě jí neušlo setkání Dorotky s Warburtonem. Dorotka i přes určité naléhání Warburtona s ním sblížení odmítala, přesto však jeho výzvě podlehl a jednoho dne se s ním u něho setkala. Při loučení před jeho domem toto vše uviděla už citovaná paní, místní vyhlášená klepna a začala si vymýšlet svůj příběh o Dorotce.

Jak již uvedeno, Dorotka byla zcela vytížena prací ve farnosti a v této době připravovala dobročinnou akci s několika dětmi, šla a chystala pro ně oblečení, aby pak tyto mohly veřejně vystoupit v kostele a za utržené vstupné přispět na jeho opravu, hlavně chátrající zvonici. Toho večera si ještě předsevzala, že musí v noci připravit a ušít část oblečení pro vystoupení dětí. A nejednou se stalo něco, což je zcela neobvyklé a nepředstavitelé, ale přesto se podle spisovatele Orwella stává.

Dorotka, přetížena prací ztratila vědomí, paměť a na jedinou se ocitla v jiném světě, aniž by věděla jak. Mezitím od doby přípravy oblečení pro děti a vzniklým stavem uplynul týden a ona postupně a velmi pomalu začala nabývat vědomí a uvědomovat si, kdo vlastně je a kde se nachází. Zjistila, že je v Londýně, že má na sobě jiné oblečení a obutí, že jí byl ukraden zlatý křížek na krku, že se ulicemi procházejí jiní lidé, než které znala ze svého městečka. Tu se k ní připojili dva mladíci a jedna dívka, bylo patrné, že se jedná o mládež z chudinské čtvrti Londýna, oblečených tak jako ona v ošuntělých šatech. Byl konec srpna a tito mladí lidé ji přiměli k tomu, aby se k nim připojila a že půjdou pěšky vyhledat si v okolí Londýna práci na chmelnici a tak si vydělat nějaké peníze. Tak, jak byla Dorotka ještě v určitém transu a apatická, vůbec nic proti tomuto návrhu nenamítla a připojila se k nim. Putování bylo únavné, spávali venku na zemi pod širým nebem, bylo jim v noci zima, hladověli, vařili si jen čaj a cestou se živili ukradenými brambory a ovocem.

Majitelé chmelnic je mnohokrát odmítli zaměstnat a na chmelnici pracovat, přesto se jim to však poštěstilo a na jedné takové dva z nich přijali. Dorotka začala na této chmelnici pracovat se stejně starým chlapcem jako ona. To ale předtím ze čtveřice mladých lidí jeden chlapec s dívkou kvůli namáhavému putování prohlásili, že dál nepůjdou a vrátili se zpět do Londýna. Práce byla pro Dorotku nezvyklá, namáhavá, přesto byla ráda, že pracuje, že už nemusí spávat na holé zemi, ale v boudě se senem, zaležená do pytle a tak se alespoň trochu vyspat a v noci zahřát. I když byla odměna za práci ubohá, s přítelem si mohli dopřát za vydělané peníze zakoupit trochu lepší stravu, než kterou si připravovali a jedli během putování při hledání zaměstnání na chmelnici.

Jednoho dne se stalo, že její přítel ukradl v okolním ovocném sadu několik jablek na přilepšenou k jídlu, byl chycen a obviněn z krádeže a policií odveden. Od tohoto okamžiku jej Dorotka již neviděla a zůstala na chmelnici bez něho. Tak jak nabývala postupně vědomí a čím dál tím více chápala, co se všechno přihodilo, dostal se jí do rukou místní noviny s článkem, kde bylo tučným písmem napsáno, že se pohřešuje dívka duchovního, která se nechala unést jistým pánem do Vídně.

Vraťme se nyní zpět do okamžiku, kdy byla Dorotka spatřena s panem Warburtonem před jeho domem a to, co uviděla vyhlášená klepna, drbna dvoutisícového městečka u Londýna. Tato nelenila a okamžitě roznesla živou zprávu o únosu Dorotky panem Warburtonem do Vídně. Protože uvedená událost byla pro duchovního nečekaná, neuvěřitelná a hrozně trapná a nechtěl se k ní nijak vyjadřovat, daly noviny za pravdu všemu tomu, co uvedla místní klepna. Toto byla samozřejmě mimořádná, v novinách zveřejněná zpráva. Potom, co Dorotka zcela nabyla vědomí a po přečtení článku v novinách byla touto živou událostí šokována, napsala svému otci dopis, že to všechno není tak, jak to noviny popisují, že se nenechala unést a žádala otce, aby ji poslal nějaké peníze a ona se mohla navrátit domů. Otec však na její dopis nereagoval a spíše stále věřil tomu, co bylo o ní napsáno v novinách, než jaká byla skutečnost.

Po skončení práce na chmelnici, s několika málo vydělanými penězi v kapse, odjela Dorotka s ostatními brigádníky vlakem do Londýna, kde se snažila najít jakoukoli práci v domácnosti, avšak marně. Postupně vydělané peníze utratila, a protože se bála vrátit do městečka kvůli lživým, v novinách zveřejněným pomluvám, nezbylo jí nic jiného než přebývat na náměstí Trafalgar Square v Londýně a žebrať, aby vůbec přežila. Stačila ještě napsat další dva dopisy svému otci, ve kterých vylíčila svou zoufalou situaci. Otec se nakonec přece jen obměkčil, prodal několik akcií, vystavil šek a požádal svého bratrance Thomase, který bydlel v Londýně, aby jeho komorník Dorotku na londýnském náměstí vyhledal a předal jí tak nějaké peníze. Oba bratrance, tedy duchovní a Thomas, se kvůli sporům o dědictví vůbec nestýkali, přesto byl Thomas ochoten svému bratranci pomoci.

I když Thomas Dorotku vůbec neviděl a neznal ji a myslel si, že je to pouhá žebrající dívka, nakonec dospěl k názoru, že i přes svou chudobu a špinavé, roztrhané šaty je to inteligentní dívka a umínil si, že jí pomůže, co bude v jeho silách. Podplatil majitelku jedné soukromé školy a Dorotka byla přijata jako učitelka. Když si nyní představila, že ještě před třemi týdny žebrela na Trafalgarském náměstí v Londýně a nyní má předstoupit před žákyně této školy, aniž

by měla pro výuku patřičné vzdělání, tak na jedné straně pociťovala velké povznesení sama nad sebou a na druhé straně strach, zdali vyučování vůbec zvládne, protože měla zkušenosti jen s výchovou několika dětí v kroužku vaření pro dívky v městečku, kde vyrůstala. Aby nemohla být dána do souvislosti se lživým nařčením, týkající se únosu, zveřejněném v novinách, změnila si jméno i příjmení. I přesto ji budeme stále říkat Dorotka.

Zde se tedy dostáváme k podstatě tohoto příběhu, týkající se stavu a systému školství v Anglii ve dvacátých letech minulého století tak, jak jej autor knihy popisuje:

V Anglii existoval v té době velký počet základních, soukromých škol, od první až po čtvrtou kategorii. V blízkém okolí Londýna tak byly až stovky takových škol, z nichž jen asi desetina podléhala kontrole státu, tím pádem existovalo zlo, že většina z nich měla snahu jen vydělávat peníze, protože takové soukromé školy vznikaly například z budov bývalých obchodů nebo hospod. Stačilo mít větší místnost, zakoupit několik školních lavic, pořídit školní tabuli, sehnat případně i starší učebnice a školní pomůcky, najmout laciného učitele nebo učitelku a hlavně získat do školy žáky. Majitel takové školy neučil, nic neriskoval, byl svým pánem a staral se jen o výběr poplatků, tedy školného, někdy poskytoval za úplatu i stravu pro žáky.

Do jedné takové školy, té čtvrté, nejhorší kategorie, kde byly jen dívky, by přijata i Dorotka po tom, co se majitelka školy předtím zbavila předcházející učitelky kvůli alkoholu během vyučování. Majitelka školy byla odměřená, panovačná žena, nepřipouštějící žádnou diskusi a hlavně usilovala o to, jak provozem školy co nejvíce vydělat peněz, což znamenalo maximálně šetřit na chodu školy, a sice úsporným vytápěním a osvětlením, nedostatečnou stravou a nízkým platem pro vyučujícího. Dorotka měla podle ústní dohody právo na ubytování a stravu během výuky a určitý týdenní plat, po dobu prázdnit však jen nárok na ubytování a stravu. Nebyla sepsaná žádná písemná dohoda. Stravu měly majitelka školy a Dorotka společnou, větší polovina jídla bylo pro majitelku, zbytek pro Dorotku, takže tato trpěla i hladem a musela si pak tajně za peníze něco přikoupit, ale bez vědomí majitelky školy. Tato měla dvě zásady, a to, že Dorotka musí děti učit tak, aby byli rodiče co nejvíce spokojeni, bez ohledu na to, co se naučily, a aby rodiče řádně platili poplatky, tedy školné a výdaje za oběd, který majitelka pro děti vařila.

Dorotka měla ve třídě 21 žákyň ve věku 7 až 15 let. Majitelka školy tyto rozdělila do tří skupin, a sice na ty, jejichž rodiče poplatky řádně platili a tyto pak dostávali i lepší stravu, na ty, u nichž musely být poplatky někdy i vymáhány a tím byla i horší strava a na poslední skupinu, kdy rodiče často dlouho neplatili, a tak děti třetí skupiny dostávaly jen zbytky stravy.

Bylo nařízeno učit hlavně jen psaní a matematiku, ostatní předměty jen okrajově. Při první vyučovací hodině dějepisu na dotaz, co ví žákyň z historie Anglie, odpověděly některé, že znají Napoleona a Kolumba. V dalším vyučovacím předmětu ani nedovedly říct, zdali se Země otáčí kolem Slunce nebo Slunce kolem Země, zdali mezi Evropou a Amerikou je Atlantský nebo Tichý oceán. Z cizího jazyka, francouzštiny, znaly nazpaměť jen několik našprtaných francouzských vět. Takže takové byly znalosti žákyň. Zde si musíme uvědomit, že rodiče z chudých rodin měli samozřejmě snahu posílat děti do těch škol, za něž se platilo co nejméně, tedy do škol

té nejhorší, čtvrté, kategorie. Tím pádem tak vypadala výuka a mizerné znalosti žákyň, z toho vyplývající slabá možnost lepšího uplatnění při volbě zaměstnání, pokud děvčata o zaměstnání vůbec usilovala, tedy jakýsi začarovaný kruh bídy, z něhož bylo nesnadné se vymanit.

Když Dorotka viděla, jak málo je předcházející učitelka naučila, snažila se úroveň učení pozvednout, začala vymýšlet nové způsoby výuky, což se žákyním líbilo, paní učitelku si oblíbily a sama Dorotka, i přes všechny rozpory s majitelkou školy, začala nacházet ve výuce žákyň smysl života, když jej porovnávala s předcházejícím stavem. Jenomže po dvou měsících nastal zvrat. Rodiče žákyň byli většinou jiného vyznání, Dorotka pocházela z Anglikánské církve, navíc se při učení dotkla i sexuální výchovy. Některé žákyně se o tom všem svěřily svým rodičům a nastal problém. Tito požádali majitelku školy o rodičovskou schůzku, kde byly projednány všechny nesouhlasné názory rodičů, týkající se výuky. Majitelka školy souhlasila s jejich názory a před zraky rodičů Dorotku přísně pokárala. Výuka se musela vrátit do starých kolejí, mělo se znovu vyučovat hlavně psaní a matematika a to tak, aby byli rodiče spokojeni a byl znovu nastolen ten stav, že soukromé školy tohoto typu jsou více méně jakýmsi podvodem učení, že vydělávají peníze a poskytují jen záminku vzdělávání. Znechucena takovým postojem dokončila Dorotka pololetí a rozhodla se, že školu opustí. Nakonec jí otec napsal dopis, v němž se svěřil, že život bez ní je pro něj mnohem obtížnější, poslal jí navíc nějaké peníze a požádal ji, aby se navrátila co nejdříve zpět domů.

S pocitem hanby se vracela domů, protože se bála ostudy, jak ji obyvatelé městečka přivítají. Tito však velice dobře znali místní vymýšlivou klepnu a prominuli jí všechno, co se předtím událo, co bylo lživě zveřejněno v novinách. A tak začal pro Dorotku znovu původní koloběh života se všemi starostmi i radostmi o kostel a o lidi s kostelem spojenými.

Zde by bylo vhodné srovnat způsob výuky v popsaném článku v malém městečku v Anglii s výukou ve Vacenovicích ve dvacátých letech minulého století. Jen málo lidí z Vacenovic by se asi mohlo vzhledem ke svému stáří vyjádřit k tomu, jak výuka v místní škole v té době vypadala. Snad jen nejstarší občan Vacenovic, většinou našich občanů známý mistr tesař pan Jan Novák z Dolního Konce, který letos 20. května oslavil 97 roků svého života. I přesto si dovedu živě představit, že ve Vacenovicích v té době neexistovaly rozdíly ve výuce jednotlivých žáků, že výuka byla na vyšší úrovni než v pyšné Anglii, všichni žáci byli hodnoceni podle toho, co umějí, nebyli děleni podle toho, z jaké rodiny pocházejí, tedy buď z bohatší, nebo chudší.

Samozřejmě i v dnešní době jsou ve Vacenovicích rozdíly mezi rodinami, pokud se týká zámožnosti. Myslím si však, že rodiče z „bohatších“ rodin by neměli před svými dětmi dávat příliš najevo, že jsou na tom lépe než rodiče jiného spolužáka z „chudší“ rodiny. Děti jsou vnímavé a dobře cítí, že právě ony zámožnější si mohou více dovolit než spolužáci z méně zámožné rodiny, mít třeba značkové oblečení a obutí, kvalitnější, nejnovější mobil, dovolit si třeba příjemnou dovolenou v zahraničí, pokud to v dnešní koronavirové době je vůbec možné a mít další výhody oproti těm méně zámožným. Pokud se rodiče dopracují k bohatství rodiny vlastní prací, pilí, houževnatostí, nic proti tomu. Ale možná jsou u nás i rodiny, kterým k bohatství dopomohlo i dědictví po rodičích potažmo i po prarodičích.

Vít Ingr

Vzpomínky na školu

Máme doufám za sebou pandemii koronaviru, Covid 19. Velice už na to všichni čekáme. I všichni naši školáci a studenti a také rodiče školáků. Můj malý pravnuček v první třídě na Vánoce prohlásil, že tento ročník dochodí, ale tím se školou končí. Ale už si zvykl. Já skoro nikam nechodím, byla jsem jen párkrát v nemocnici a upřímně jsem litovala všechny zdravotníky, kteří museli být v respirátorech celé, většinou 12 hodinové, směny.

A tak jsem si zavzpomínala na školu a „študování“ mé generace. Vyšla jsem školu v r. 1953 v Miloticích. Náš ročník ukončil školu v 9. třídě. To byl tenkrát takový experiment, s námi skončil školu i osmý ročník, takže jsme vyšly dva ročníky. Ve staré milotické škole (nynější Penzion u zámku), nebylo místo. Tak se zabraly právě postavené bytovky pro učitele (domky naproti Zdravotního střediska). Vybouraly se příčky mezi dvěma pokoji a byla třída. A učitelé přecházeli celé Milotice z hodiny na hodinu. Nynější škola se postavila až v šedesátých letech.

Tenkrát se úplně všechno měnilo a tak i škola. Učitelé nás nutili, kdo měl lepší známky, do středních škol a do učení. A tak moji rodiče mě po několika návštěvách třídní učitelky přihlásili na ekonomku. Jenže v Hodoníně se otevřela jenom čtyřletá a to jsem odmítla. Ale v Uh. Hradišti se otevřela dvouletá a na to jsem přistoupila.

Bylo to docela dobrodružné. Tenkrát jezdila „mašinka“ z Baťovky do Rohatce na nádraží. V pět hodin, protože s ní jezdila děvčata do čokoládky Maryša na ranní směnu.

Zvlášť v zimě to nebyla žádná legrace. Ještě s námi chodil pan Ema Novák (otec p. M. Šimečkové), který mne jednou na poslední chvíli strhnul z kolejíště, kam právě přijížděl vlak. Na nádraží se k nám přidali dva Ratiškovijáci, kteří jezdili do Zlína. A tak jsme hrávali karty „na své trumfy“ až do Starého města. Tam jsme všichni přestoupili na další motoráček do Uh. Hradiště.

Ve škole jsem měla nejradši těsnopis. Tenkrát se velice cenil, nebyla žádná technika. A mě to bavilo. Např. v kostele jsem stenografovala kázání prstem na kancionále. A tehdy se v Praze pořádalo mistrovství republiky v těsnopise a já měla také jet. Jenže jsem neměla v čem. Ve Vacenovicích chodily všechny ženy od malička v kroji. Do školy jsem si pořídila to nejnutnější, např. „Hubertus“, nevím, jestli si to ještě někdo pamatuje. A tak jsem kontrolní diktát schválně zkazila. Můj profesor mi to dlouho nemohl zapomnět.

My jsme totiž byly výjimečná třída. Také to byly asi dva nejšťastnější roky mého života. Každých 5 let jsme pořádaly srazy, nikdy žádná nechyběla, mimo mateřství, či nemoc. Až do nedávna. Jedna emigrovala v 69 roce do Ameriky, žije v San Francisku a nikdy nechyběla. Nevím, jak to dělala. Stále si voláme, i když už je nás polovic. Co se dá dělat, takový je život.

Snad si toto moje vzpomínání někdo rád přečte, protože pamětníci ubývají a život se hrozně rychle mění. Je neuvěřitelné, jak až se za posledních 60 let změnil.

Marie Rybová

Na fotce jsou děvčata z ročníků 1937 a 1938. Je to v r. 1948 před školou, pohřeb P. Aloise Tkadlečka.

MŮJ OTEC JAN JARKA

V minulém čísle Vacenovického zpravodaje jsme vzpomínali na zesnulého Petříka Rybu, který se svým pověstným trakařem rozvážel při folklórních akcích víno a dobrou náladu. Víno vozil v bečíčkách, které vyrobily pracovitě ruce mého otce.

Můj otec Jan Jarka (1903-1987) byl původním povoláním bednář, a přestože během svého dlouhého života byl donucen okolnostmi vystřídat několik jiných povolání, bednářské řemeslo nezapomněl a vrátil se k němu plně ve svých 65 letech, kdy odešel do důchodu. Tehdy začal vyrábět bečíčky, které jistě mnozí z vás ještě mají doma nebo ve sklepě, kde bývaly i kádě, dřevěné nálevky a bečky, které otec buď vyrobil, nebo opravoval. Mnoho bečíček je jistě ještě po celé naší zemi a také například v Americe nebo Austrálii, kam je mnozí posílali jako dárek typický pro Slovácko.

Je to sice už řada let, kdy otec navždy odešel, a za ním ho teď následoval jeho kamarád Petřík Ryba. Tak si vzpomeňte na usměvavého a pohyblivého chlapíka v typické „rádionce“, který se do Vacenovic přistěhoval s rodinou v roce 1956 z rodného Hodonína, aby zde prožil práci naplněných 31 let.

Renáta Hynštová

Jan Jarka

RUBRIKA – NAPSALI O NÁS...

Zajímavá historie a současnost nejdůležitějších vacenovických budov

Obecní úřad:

Vánoční strom i betlém již z centra Vacenovic zmizely. O to lépe lze od hlavní silnice vidět moderní budovu místního obecního úřadu. Ten dostal svou současnou podobu před čtyřmi roky.

Dominanta obce měla ale během minulých staletí zcela jinou tvář. Na místě současné radnice totiž dříve stála středověká tvrz. Na jejím místě pak vznikl „kombálek“. „Byl postavený podle všeho jako sídlo purkmistra v době, kdy byla naše obec součástí milotického panství,“ připomíná obecní kronikářka Lenka Svorová.

Rok stavby sice není známý, ale našel se tu kámen s vytesaným letopočtem 1676. „V budově kombálku byly kanceláře pro představitele obce, sídlily zde spořitelny a záloženské spolky a také knihovna,“ pokračuje kronikářka. Vacenovičtí tady měli i obecní vězení, neboli šatlavu. „Posledním vězněným byl v roce 1920 Emanuel Frolec,“ připomíná Svorová. Poslední nedobrovolný obyvatel si tady odpykával trest za drobné krádeže.

Nový obecní úřad pak postavili Vacenovičtí v roce 1940. Postupně prošel stavebními úpravami. Ty poslední budovu výrazně proměnily v letech 2015 a 2016.

Schůze někdejších radních bývaly ale dlouho naproti přes cestu v hospodě. Ti první zahájili historii místní samosprávy v roce 1851. „První písemná zmínka o obci je ale

Kronikářka Lenka Svorová s kopií listiny s první doloženou písemnou zmínkou o obci Vacenovice.

už z roku 1228 z listiny, v níž král Přemysl Otakar I. daroval naši obec velehradskému klášteru,“ ukazuje kronikářka kopii vzácné listiny. „Vacenovice jsou už na slavné Fabriciově mapě z roku 1569, zakreslená je zdejší tvrz,“ doplňuje Lenka Svorová, která je obecní kronikářkou již deset let. (Pozn. článek je z druhé poloviny ledna 2021).

Kostel:

Koronavirová pandemie narušila výroční oslavy významného jubilea Vacenovic. Především místní římsko-katoličtí věřící si chtěli připomenout devadesát let od svěcení místního kostela.

Od této významné události uplynulo už devět desetiletí. „Právě kostel je v dědině centrum duchovna. A naši předci si jej postavili sami,“ upozorňuje farní kronikářka Marie Šimečková.

O tom, kdo a jak na tuto stavbu přispěl, se místní dověděli právě ve výročním roce posvěcení kostela. Farnímu úřadu totiž Bohuslav Bábíček věnoval soubor dokladů, jmenných seznamů a více než devadesát let starých zápisů ze zasedání členů Spolku Božského Srdce Páně. Ty totiž přibližují nejen informace ze života farnosti, ale hlavně ty o stavbě kostela. „I naše děti tak mohou dohledat jméno svého pradědečka, který na stavbu přispěl,“ říká kronikářka.

Chrám je zajímavý i v interiéru. Oltářní obraz je dílem známého akademického malíře Jana Köhlera. Uvnitř upoutají příchozí i vitráže. „Tři jsou vzpomínkami na předčasně zemřelé děti sedláků,“ prozrazuje Marie Šimečková.

Vacenovický kostel před několika lety obohatila i olympijská vítězka Dana Zátopková, která se stala v roce 2012 čestnou občankou obce. „Tehdy nám řekla, že má rodinou památku po stařečkovi Vincenci Ingrovi, který byl i dobrým starostou naší obce. Ten odkázal obraz svému synu, tatíčku Dany Zátopkové. A on jej pak předal jí. Říkala, že patří do kostela, obraz nám sem darovala,“ připomíná farní kronikářka.

Zároveň dodala, že se podařilo díky historikovi a milotickému kronikáři Václavu Lungovi dopátrat okolnosti ze života vacenovického rodáka a kněze Rajmunda Bábíka.

„Narodil se před více než 250 lety. Tehdejší kněží pocházeli pouze z měst, takže se nevěřilo, že by mohl být z Vacenovic,“ poukazuje kronikářka na výjimečný původ duchovního, který zřejmě působil v kyjovském klášteře kapucínů. A to asi do té doby, než jej císař Josef II. zrušil. Bábík byl až následně vysvěcen na kněze. Jeho posledním působištěm byl Štarnov u Olomouce. Tam zemřel před 215 lety. Vacenovičtí si svého rodáka připomněli před několika měsíci pamětní deskou. „Při příležitosti poutního výletu vacenovických farníků byla instalována na vnější lici zdi štarnovského kostela,“ doplňuje farní kronikářka.

Základní škola:

Obec vystavěla školu v centru Vacenovic jako přízemní už v roce 1879. O dvacet let později ji nechala navýšit na poschodí. Od té doby ale stále slouží svému účelu. „Budova si nese ducha odkazu našich předků a zároveň splňuje požadavky na moderní výuku,“ upozornila Liběna Lisá, ředitelka vacenovické základní školy.

Ta se ale zejména v posledních letech dočkala výrazných proměn jak uvnitř, tak v nejbližším okolí. Zřejmě ta nejvýraznější se udála na půdě. Tam totiž vznikly tři nové učebny, které žákům nabízejí moderní prostory pro přírodovědné vzdělávání, výtvarné a řemeslné předměty a výuku jazyků. „Pro žáky je tu připravených čtyřicet počítačů,“ doplnila ředitelka. Další výpočetní techniku škola nakoupila v minulém roce díky penězům z Evropské unie a Ministerstva školství.

Místnost pro dřívější počítačovou učebnu se také změnila k nepoznání. „Obec zainvestovala do přestavby této učebny a obecního bytu na jídelnu. Předtím jsme museli žáky na obědy převádět přes silnici do jídelny, která byla umístěna ve starším domě,“ připomněla ředitelka.

Zřetelné novinky se ale v posledních letech objevily i v okolí školy. Nad ní totiž vzniklo nové multifunkční hřiště, které využívají žáci při hodinách tělocviku. Pod ním pak loni ve dvoře vyrostla venkovní přírodovědná učebna s pomůckami a přírodním terasovitým hledištěm s mobilním plachtovým zastřešením. Škola tak může reagovat na pozvolný nárůst žáků, kterých je v aktuálním školním roce 121. „Naposled přibýlo hodně prvňáčků, a to 29. Máme je ve dvou třídách,“ připomněla Lisá, která je ředitelkou osmým rokem. Ve vacenovické škole ale začala učit již v roce 1993.

Poslední dva školní roky jsou však i v této škole kvůli pandemii koronaviru mimořádné. „Nejnáročnější to bylo u menších

dětí. Každopádně se těšíme, až budou ve škole děti všechny. Je náročné učit v částečně otevřené škole a pak se připojit online s dětmi, které jsou doma. Navíc když se přitom vyskytují problémy s připojením do systému či výpadky zvuku,“ přiblížila specifika výuky v časech pandemie Lisá.

Vacenovickou školu navštěvují děti do pátého ročníku. Za dalším vzděláním míří většinou do sousedních Milotic. „Naši spádovou školou je milotická. Někteří žáci jdou ale za rozšířenou výukou matematiky nebo jazyků do Kyjova, případně na víceleté gymnázium. Z posledních pátáků přestoupili také tři do Ratíškovic, protože tam mají rodinné vazby,“ dodala ředitelka. (Pozn. článek byl napsán v polovině ledna 2021).

*Pro Hodonínský deník napsal
Petr Turek*

MAREK JAŠTÍK HÁJÍ VACENOVICKOU BRANKU I MÍSTNÍ VÍNO

Již od malička to Marka Jaštíka táhlo do vinic, kde ho pomalu očarovávalo jejich kouzlo. Časem pak navázal ve vinohradě na dlouholetou rodinnou tradici. Pradědeček zasadil ve Vacenovicích vinohrad a vyrobil z něj své první víno již před více než sto lety.

Nyní se malé rodinné vinařství specializuje na výrobu vína pouze z vlastních hroznů. Mezi stěžejní odrůdy patří Chardonnay, Aurelius, Pálava, Hibernál, Sauvignon, Dornfelder a Zweigeltrebe. „Víno bylo součástí mého života už od malička. Za zásadní milník však považuju období zhruba před sedmi roky, kdy jsem si řekl, že opravím sklep, aby se v něm dalo pořádně posedět, případně uspořádat i nějaké akce,“ vzpomíná dnes sedmatřicetiletý Marek Jašík.

S kamarády, kteří chodili pomáhat, se víno také degustovalo. „Člověk tak získal k vinařině bližší vztah. Začal jsem se vínu víc věnovat, víc jej vnímat. Zajímá se o možnosti školení, například ve Valticích, ale i jinde. Ze zkušeností a poznatků odborníků jsem si pak vybral vlastní cestu,“ pokračuje Jašík.

Zároveň představil specifika vacenovického vína. „Je svěží, aromatické a ovocné. Trať Vihohrádky a zdejší půdy mají svůj potenciál. Ze starších výsadeb jsou dokonce některá vína s minerálními látkami. Hluběji se totiž určitě nachází to, co dává našim vínům něco navíc,“ upozorňuje vinař. Podle něj se směrem k Náklu mimořádně daří burgundským odrůdám, Chardonnay, Rulandskému šedému i bílému nebo Ryzlinku rýnskému či Aureliu.

Hosty a milovníky vína vítá v nedalekých Žlábkách. „Naše sklepni ulička je menší a relativně mladá. O to víc se ale místní vinaři věnují lidem, kteří sem přijdou. Je to více osobní než v turisticky vyhlášenějších vinařských oblastech,“ pokračuje na výhody Jašík.

Také Vacenovičtí v poslední sezoně zaznamenali výrazný nárůst cykloturistů, kteří měli zájem právě o zdejší víno. Na ně se připravovali dlouho dobou a rozmanitou prací. „Především vzhledem k počasí je každý rok jiný a přináší různá úskalí. Například loni přšlo před vinobráním i během něj. Takže se musely hrozny rychle posbírat. Nebyli jsme na to ani příliš zvyklí, protože v předchozích letech bylo spíše sucho a na vinobraní pěkné počasí, takže se mohly hrozny sbírat průběžně,“ popisuje rozdíly vacenovický vinař.

Loni tak bylo všechno mnohem hektičtější. „To ještě umocnil koronavirus. Pro vinaře je navíc nebezpečný i tím, že kvůli němu může na delší čas přijít o čich a necítí pak ani vůni vlastního vína,“ přibližuje loňské zkušenosti z vinařské obce Jašík.

Rozšíření vinohradů a rozvoj vinařství mu zároveň ukrojily z volného času. „Ve vinohradě dělá otec, zapojuje se i mamka. V poslední letech jsme vysadili dost nových vinohradů, ty pak dostávají přednost před fotbalem. Navíc v sedmatřiceti už moc velkou parádu na hřišti neudělám. Už je to vyloženo jen hobby,“ svěřuje se dlouholetý gólman.

Jako nejvyšší soutěž si zachytil krajský přebor, a to doma ve Vacenovicích a jednu sezonu i v sousedních Ratíškovcích. Postupně si však prošel všechny krajské i okresní soutěže. Mnohokrát si vychutnal i neopakovatelnou atmosféru

derby s Ratíškovci či Miloticemi. „Oproti ostatním to byly nesrovnatelné zápasy. Byvaly docela vyhecované. Spousta hráčů už v mládežnických kategoriích působila v Ratíškovcích. Když se tam pak hrála druhá liga, tak byli u nás na hostování. Rivalita tak byla daná i tím, že jsme se mezi sebou hodně znali,“ vysvětluje brankář červenobílých.

Po práci ve vinohradě i ve sklepech, fotbalových trénincích a zápasech mu pak už nezbyvá mnoho času na dovolenou. „Snažíme se o ni ve volných chvílích. Obecně to bývá volnější v zimě, ale s naší malou to zatím na hory není. Vyrázíme tam, až bude větší,“ dodává Jašík.

Petr Turek

POZNAL ARMÁDNÍ SPORT I VÍTĚZSTVÍ S HORNICKÝMI UČNI

Už čtyřicet let žije Marián Steinhübel na Slovácku. Pochází ale z Lučence, ze středoslovenského města s bohatou fotbalovou historií. A právě kopaná a tělovýchova přirostly současnému sekretáři vacenovického sportovního klubu k srdci už od útlého mládí.

Navíc rodákem z Lučence byl také bronzový medailista z evropského šampionátu v roce 1960 a autor fotbalových učebnic Ladislav Kačáni. „Dokonce to byl kamarád mého otce,“ říká dnes sedmašedesátiletý Marián Steinhübel.

Ten s fotbalem začal právě v Lučenci, a to už v přípravce. A za tamní Spojené závody si zahrál za žáky i v dorostu. „Právě v dorostu jsme hráli krajský přebor, v němž jsme tři sezony po sobě skončili na třetím místě. Přitom nad námi byla už jen dorostenecká liga,“ vzpomíná Steinhübel.

Už tehdy se chtěl věnovat hlavně tělovýchově. Studoval střední pedagogickou školu. Jenže pro jeho ročník neotevřeli specializaci na tělovýchovu. „Právě kvůli tomu jsem přešel na vojenskou školu a dostal jsem se do Banské Bystrice. Tam jsem taky hrával dva roky za Stavindustrii Radvaň,“ pokračuje lučenecký rodák, který později spojí svůj život s jižní Moravou.

Kvůli zdraví a práci v armádě ale po dvou letech hráčskou kariéru ukončil. A také se přestěhoval, v roce 1981 se dostal do Hodonína. „Hned mě pověřili, abych dělal vedoucího mužstva Dukly Hodonín. Tím jsem byl do roku 1985, kdy jsem z armády odešel,“ přibližuje konec armádního angažmá Steinhübel.

Místo Dukly se tak začal věnovat učňům v blízké havířské baště, v Dubňanech. „Na tamním hornickém učilišti jsem dělal deset let. Nejprve vychovatele a pak i instruktora tělesné výchovy,“ popisuje zajímavou práci s nastupujícími horníky bývalý vychovatel.

Rád vzpomíná i na jejich velké úspěchy, které proslavily Dubňany po celé jižní Moravě. „Na začátku devadesátých let jsme za učiliště vyhráli celokrajský přebor středních škol Jihomoravského kraje. Finále bylo v Brně na Srbské, kde nyní kope první ligu Zbrojovka,“ připomíná krásné okamžiky Steinhübel. Kromě fotbalu zvítězili s jeho pomocí dubňanští učni i v atletickém krajském přeboru ve Slavkově. „Byl to velký úspěch, Brňáci do té doby ani nevěděli, kde Dubňany leží,“ usmívá se bývalý instruktor.

Jenže se zavíráním okolních dolů skončilo i střední školství v Dubňanech. Marian Steinhübel tak i sportovně přešel do Hodonína, kde pracoval s malými fotbalisty tamní Sigmy, za níž tehdy nastupoval i jeho syn Patrik. Brzy se pak všichni stěhovali do Vacenovic, k churavějícím rodičům manželky. Ta se pak starala nejen o ně, ale také o nemocnou sestru. V dvoutisícové fotbalové obci se tak zabydleli již natrvalo. „Tak jsem tady začal dělat vedoucího starších žáků, následně dorostu a dvacet let už dělám sekretáře oddílu,“ nastiňuje své působení ve sportovních Vacenovicích zkušený funkcionář. Jak vzpomíná, když sem přišel, tehdejšímu Mogulu chyběl klubový znak. To se ale už změnilo.

Delší dobu působí také v soutěžně technické komisi okresního fotbalového svazu. Ze současného trendu ve fotbale je ale zklamán. Pryč jsou početné návštěvy, kdy na derby se Šardicemi přišlo i dvanáct set diváků. Především ale chybí nová, nastupující generace. Přitom podmínky pro ně se zlepšují. „Zájem o fotbal klesá, zvláště u mládeže, a to nejen u nás, ale i ve větších obcích a městech. Ani tam nedokáží složit vlastní mládežnická družstva, takže se spojují,“ dodává Marian Steinhübel. Ten přesto u práce pro vacenovický klub zůstává, takže nemůže chybět na žádném ze zápasů červenobílých ani při organizování plesu sportovců.

Petr Turek

Co týden dal

Ve Vacenovicích vyškrabávají tři generace

PŘEMYSL SPĚVÁK

Přavidelný zvuk škrabání připomíná myši hodování. Ozývá se od stolu. Trojhlasně. Maléřka Miroslava Pavlíková z Vacenovic zdobí kraslice spolu se dvěma mladými dívkami. Kovovým hrotem vyrývají různé květinové vzory na vyfouknuté nabarvené skořápky, tvoří tak jedinečné folklorní symboly jara.

Bliží se již druhé Velikonoce v době koronavirové. „Kraslic děláme méně, jen na objednávku. Už loni nám zbyly po zrušení velikonočních jarmarků a výstav,“ mrzí ženu.

V ošátkách na zdobeném ubruse leží již hotové kraslice různých velikostí. Od nejmenších vajec slepičích, přes kačení a husí, ptáka nandu až po největší dvacetimetrové pštrosi. „Několik vajec jsem před lety dostala od hodonínské zoo. Skořápka se nejprve musela obrousit, má takovou rapatou glazuru. Pevná je ale jako porcelán,“ lehce poklepává na výjimečný kousek.

S vymýšlením vzoru pro obří kraslici Pavlíkové ještě před lety pomáhala místní pětáosmdesátiletá maléřka Marie Jakubičková. Jedna z nejzkušenějších na Slovácku. Techniku vyškrabávání dodnes předává mladším generacím. Ve vsi tak

TRADICE. Miroslava Pavlíková a dívky mladé generace navazují na umění maléřek Marie Jakubičkové a Ludmily Vlasákové.
Foto: Deník/Přemysl Spěvák

mají díky šikovným dětem naději, že tradici udrží. „Holky říkají paní Jakubičkové babčo a mně teto,“ směje se žena. Středoškolačka Adéla Bábíková s prv-

ními krůčky zdobení vajíček začínala už před první třídou. „Hodně mě to bavilo. Teď mám méně času, ale občas se s kamarádkami do vyškrabávání pustíme. Většinou před Velikonocemi, abychom měly něco hezkého pro kluky,“ povídá usměvavá blondýnka.

ČERNÁ A FIALOVÁ

Tradiční pondělní šlaháčky v podání šohajů se ale děvčata ani letos nedočkají.

Ve Vacenovicích je zvykem používat tmavé barvy, nejčastěji černou a fialovou. „Důležité je namíchání správné barvy. Musíte použít takový recept, aby nepouštěla a šla dobře vyškrabávat,“ říká Pavlíková.

Jak zmiňuje, každá maléřka má osobitý styl. „Každé vajíčko je originál,“ přikyvuje Bábíková.

Vyškrabávání si žádá trpělivost, správný cit či dobrý ocelový hrot. „I tak vás po pár hodinách práce bolí ruka,“ podotýká Pavlíková.

Na závěr menší vajíčka ozdobí praktická mašlička. „Lidi díky tomu kraslici nechytají přímo a neotapávají. Dřív jsme díрку po vyfouknutí vajíčka jen zalepovali,“ vysvětluje.

Vacenovice jsou Mekkou velikonočních kraslic. Jednou za čtyři roky se tam koná celostátní výstava. Další má být příští rok, jak místní maléřky doufají.

SPOJILI SE A PROTI MOTORKÁŘŮM SE BRÁNÍ, VYZÝVAJÍ K VYFOCENÍ

Na řádění motorkářů upozorňují myslivci, zemědělci i chovatelé zvířat především v katastrech Vacenovic a Ratíškovic.

Burácení motorů, hlasité praskání od výfuků a zplodiny otravující čerstvý vzduch. To právě projíždějí motorky v okolí Ratíškovic, Vacenovic a Vracova. Za nimi zůstávají desetitisícové škody, poničená úroda a vystresovaná zvěř.

Na terorizující nájezdy motocyklů z posledních týdnů upozorňují naštaní chovatelé, zemědělci i myslivci. „S motorkami do lesa vůbec nesmí, přesto jezdí nejen po lesních cestách, ale dokonce přímo přes les a jeden motorkář projel i krmeliště. Stresují zvěř, která tak trpí,“ upozornila předsedkyně mysliveckého sdružení z Vacenovic Irena Setínská.

Nejhůře ataky rychlých terénních strojů podle ní snášejí srny, divoká prasata a zajáci v období, kdy mají mladé. „Hrozný rachot z motorek z různých stran je o to nebezpečnější pro samice před vrhem. Následně také pro nová mláďata, která se vyplašená rozutečou a zůstanou opuštěná,“ přiblížila Setínská s tím, že lidé pak nalezeným mláďatům musejí vyhledávat pomoc v záchranných stanicích.

Jenže někteří motorkáři si neoblíbili jen les, ale i pole. „Motorky, čtyřkolky, jezdí úplně všude, vidím jen následky jejich jízd. Je jim úplně jedno, jestli tam máme čerstvě zase-to či plodiny dozrávají,“ poukázal na dlouhodobý problém agronom ratíškovické Zery Ivo Šimeček.

Na velké škody od motorkářů upozorňuje i farmářka ze sousedních Vacenovic Petra Blahušková. „Motorkáři nám pojezdili i čerstvě osetou louku, přitom za osivo jsme zaplatili

tisíce korun,“ popsala následky divokých jízd na Růdníku farmářka. Jenže to není všechno. „Už několikrát nám proletěli elektrickými ohradníky, takže nám mohly utéct ovce. Po posledních nájezdech budeme muset vyměnit dvanáct set metrů ohradníků,“ upozornila s tím, že naposled v něm skončil mladý motorkář až z Domanína. Havaroval bez řidičáku a na závodní motorce bez poznávací značky. Za to mu také může hrozit vyšší pokuta. „Policie takové případy oznamuje správnímu orgánu, podle zákona o provozu na pozemních komunikacích tady hrozí sankce 5 až 10 tisíc korun a zákaz řízení až na rok,“ sdělila policejní mluvčí Petra Hrůzová s tím, že za vjezd do lesa riskují motorkáři pětitisícovou pokutu.

Chovatelé, zemědělci i myslivci se ve spolupráci s policií chtějí bránit a vyzývají, aby lidé motorkáře za zákazy vjezdů vyfotili a snímky poslali na obecní úřad kvůli zdokumentování přestupků.

Přestupky v lese:

- ▶ rušení klidu a ticha
- ▶ jezdit a stát s motorovými vozidly
- ▶ mimo lesní cesty a vyznačené trasy jezdit na kole pokuta: do 5 000 korun
- ▶ poškození stromů a keřů lesních dřevin pokuta: do 15 000 korun

* zdroj: lesní zákon

Petr Turek

STRÍPKY Z KRONIK

Tentokrát jsem čerpala ze zápisu z roku 1946 – 1949. Zápis uvádím v původním znění.

Socialisace obchodu

Do r. 1949 bylo u nás 6 soukromých obchodů. Na dolním konci měl obchod Vác. Šimeček, v dědině Fr. Hlaváč a Met. Uherek, ve Špitálce Fišman a Waltr Polák, v Růdnické ulici Štěp. Borýsek. Provádění socialisace postihlo i tyto soukromé obchodníky. Všechny jejich obchody byly postupně zrušeny a pro celou obec zřízeny 2 družstevní prodejny, které měly název „Svépomoc“, komunální podnik, jejichž správa byla v Kyjově. Konsumenti mohli se stát členy družstevní „Svépomoci“ po zaplacení členského podílu Kčs 200 buď v hotovosti, nebo ve splátkách. Členové družstevního obchodu měli pak výhodu, že se jim po uplynutí roku z lístků – říkali jsme jim paragony – na nichž byly propočteny denní nákupy a zboží propláceno 2% ze součtu všech nákupů za celý rok. Tato 2% mohl si člen vybrat ve zboží, jaké potřeboval. Jedna tato Svépomoc byla zřízena na obchodě Uherkově na rohu ulice Ratíškovské, jejímž vedoucím byl

bývalý majitel Metoděj Uherek, druhá na obchodě Fišmanově ve Špitálce a zde zůstal vedoucím Michal Fišman. Nevýhodou bylo, že pro tak velkou obec dva obchody bylo málo a kupující byli nuceni příliš dlouho čekat.

Obyvatelům byly stále na M.N.V. vydávány potravinové lístky i šatenky, jimiž měl každý občan zaručeno, že obdrží za poměrně nízkou cenu ono zboží, na něž mu potravinové lístky vydány byly.

Zemědělci, pokud byli samozásobiteli, potravinových lístků nedostávali. Horníci, kteří pracovali pod zemí, dostávali kromě lístků normálních lístky pro velmi těžce pracující. Na obojích těchto lístcích byly dávky potravin vyšší. Horníci měli ještě kromě toho tu výhodu, že z domácí zabijačky neodváděli žádné sádlo a mimo to ještě v závodě, kde pracovali, dostávali pracující na povrchu ½ kg sádla měsíčně, pod zemí pracující kg sádla měsíčně.

Další zápis je z roku 1951

Mandelinka Bramborová

O.N.V. v Kyjově upozornil na možnost výskytu velmi nebezpečného škůdce bramborů mandelinku bramborovou a nařídil, aby rolníci často prohlíželi své brambory a ihned upozornili, kdyby našli mandelinku. A skutečně 18. června našel rolník Grufík Frant. na svém poli na Růdníku mandelinku a nález ohlásil na M.N.V. Hned následujícího dne žáci vyšších tříd naší školy a žáci školy v Miloticích se svými učiteli hledali na Růdníku v bramborách mandelinku. Bylo nalezeno několik brouků, více larev a hodně vajíček, které brouk kladl na spodu bramborového listu. I následujícího dne konána prohlídka brambor a to nejen na Růdníku, ale i v katastru Vacenovic. Mimo to bylo nařízeno a provedeno poprášení brambor „dynocidem“, jehož musí na 1 ha připravovati 20 – 40 kg. Poprášení brambor bylo provedeno jedním pojízdným poprašovačem a 5 poprašovači ručními. Rolníci u nás provedli poprášení ručně.

1950 - školní tabule dle návrhu Otakara Zejbrlíka

Někteří rolníci posypali mák, aby ho ochránili před červostí „dynocidem“, ale toliko ošetřený mák bylo cítit dynocidem a byl téměř nepoživatelný.

Lenka Svorová

Svatební kuchařky

Foto poskytla p. Anna Gasnářková

Zleva: Růžena Dostalová, Marie Bábíčková a dcera Jana, Božena Kristová s vnukem Janem, Marie Bábíková (Oldova) s vnučkou Františkou, Karolína Bolfová s vnučkou Janou, sedí Kateřina Ondříšková

Foto poskytla p. Marie Blahůšková

Zleva: Marie Měchurová, Bernarda Krupanská, Kateřina Ondříšková, Josefa Blahůšková

MOJE VZPOMÍNKA NA ROK 1985 NA VELEHRADĚ

Na události roku 1985 na Velehradě vzpomínám jako na něco mimořádného. Už pouť kněží v dubnu toho roku byla velice neobvyklá. Měl jsem možnost nahlédnout do baziliky oknem z oratoře, odkud jsme s panem Vašíčkem z Blatnice pořizovali audiozáznam. V bazilice bylo plno kněží v rochetách, kteří při mši svaté všichni koncelebrovali. Na závěr obřadu měl u hrobu arcibiskupa Stojana proslov banskobystrický biskup Jozef Feranec, který se nesl v duchu proslovů Pacem in Terris. Říkalo se, že někteří kněží při pozdravení pokoje poznali ve vedle sebe stojících své bývalé vyšetřovatele, taktéž oblečené v rochetách.

Kněžská pout'

Na hlavní pouť v červenci jsme se připravovali již několik dnů předem. Stavěla se tribuna pro oltář, umisťovali jsme po okolních stromech reproduktory. Už od začátku příprav se tam pohybovali mladí příslušníci státní bezpečnosti. Všiml jsem si, jak je jejich nadřízený nabádal, že se nemají shlukovat, aby nebylo poznat, že k sobě patří. Oni ale se stejně z dlouhé chvíle scházeli. Takže po nějaké době jsme je poznávali. Proto bylo hodně nepříjemné, když si nás z bezprostřední blízkosti fotografovali.

Když jsem se večer před slavností vracel domů do Starého Města, tak mě překvapily davy poutníků, směřujících k Velehradu. Doma jsem si před spaním ještě poslechl vysílání zahraničního rozhlasu, kde hlásili, že se na Velehradě

chystá největší shromáždění věřících od roku 1948. Tehdy jsem si uvědomil, jakou odpovědnost jsme si na sebe vzali. Aby všechno fungovalo tak, jak má. Měli jsme zastaralou techniku, která mohla kdykoliv zklamat. Časně ráno, kolem páté hodiny, jsem jel zpátky na Velehrad. Na začátku obce mě překvapil veliký transparent, na kterém stálo: „Vítejte na mírových slavnostech.“ Podobný plakát byl i na nádvoří baziliky. Taková provokace musela notně nazlobit lidi, kteří tam přicházeli na pouť. Celé prostranství už bylo plné lidí. Kdybychom neměli zarezervované místo pro techniku přímo u tribuny, tak bychom se tam asi ani nedostali. Měli jsme domluveno, že za zdi v zahradě naproti tribuny budeme mít agregát, pro případ výpadku elektrického proudu. To se během pouti občas stávalo. Údajně to bývalo způsobeno přetížením sítě od kolotočů. Kamarád Lubomír Vaďura, který je dnes knězem, byl připraven agregát obsloužit. Musel se večer představit pracovníku státní bezpečnosti, aby jej tam ráno pustili. Ráno mu tam ale nedovolili vstoupit. Aby neviděl, kolik je jich tam připraveno na případný zásah. Také lidé, kteří seděli na zdi zahrady, museli dolů.

Celá skupina politiků seděla na tribuně vedle oltáře. Vlastní slavnost zahájili svými proslovů politický představitel okresu a ministr kultury Milan Klusák. Výrokem „Vítáme Vás na mírových slavnostech“ vyprovokovali poutníky k hlasitým projevům nesouhlasu. Naštvané posluchače se nedařilo uklidnit ani ministru Klusákovi. Slovenský ministr kultury Válek byl jako na trní, když slyšel, že mnoho protestujících je ze Slovenska. Kolem oltáře byla i ochranka státních představitelů a hostů. Tehdy jsem v této vypjaté atmosféře trnul, aby aparatura neselhala. Určitě by to vnímali jako sabotáž. V těch dnech probíhal v Praze světový kongres zástupců křesťanských církví. Na Velehrad přivezli některé vybrané zástupce, ale žádného z katolické církve. Za tuto delegaci měl projev minský metropolita Filaret, který se nesl v duchu mírových projevů. (Filaret byl veden u KGB jako agent Ostrovskij).

Jako zástupce Svatého otce přijel státní sekretář Vatikánu kardinál Agostino Casaroli, který duchovnímu správci farnosti P. Hrašákovi předal pro Velehradskou baziliku Zlatou růži. Bylo to mimořádné vyznamenání papežovy přízně moravskému poutnímu místu. Kardinál Tomášek přečetl list Svatého otce Jana Pavla II., tzv. Breve.

Lidé během projevů politiků skandovali: „My chceme Pa-peže“ a opravovali ministra, který mluvil o Metoději, že má říkat svatém Metoději.

Kardinál Casaroli při pozdravení pokoje procházel po okraji tribuny a lidem, stojícím nejbližší podával ruku. Pozdravil i mě a pronesl – „a technik“.

Od rána jsme všechno neoficiálně nahrávali jak na cívkový, tak i na kazetový magnetofon. Po skončení mše jsem se nechal umluvit jedním mladým Slovákem, abych mu nahrávku půjčil, že ji druhý den přiveze. Do dne našeho odjezdu na dovolenou se tak nestalo. Pro druhou nahrávku si v podvečer přijel tehdejší velehradský kaplan P. Jan Komárek SDB, který už věděl, jak s nahrávkou správně naložit.

Jako rodina jsme poprvé dostali devizový příslib do Jugoslávie a měli jsme za několik dnů po pouti odjíždět. Před odjezdem jsem musel u zaměstnavatele na tzv. Zvláštní oddělení odevzdat vojenskou knížku. Když jsem vešel

do kanceláře, tak jsem v otevřených dveřích, které vedly do druhé místnosti, uviděl příslušníka státní bezpečnosti, jak líčí pracovním oddělení dramatické okamžiky na Velehradě. Jenom jsem trnul, aby se nepodíval na mě. Určitě bychom neodcestovali. Při překračování hranic jsem měl obavy, jestli nahrávka, půjčená na Slovensko, nebyla léčka a jestli si na nás na hranicích nepočkají. Nebyli bychom jediní, které něco takového potkalo. Po návratu z dovolené byla již nahrávka našťěstí doma.

Tolik mé zážitky z velehradských událostí roku 1985. K sepsání vzpomínek jsem se rozhodl až potom, co jsem si uvědomil, že hodně lidí, kteří to prožívali se mnou, už není mezi námi. Jsou to: pan Antonín Grebeníček, pan Štěpán Vašíček, velehradský farář P. Stanislav Hrašák, který přebíral Zlatou růži, jeho tehdejší kaplan P. Jan Komárek SDB, oficiální fotograf pan Stanislav Schroetter ze Zlína, nedávno zemřelý MUDr. Macenauer, který to také fotografoval a mnoho dalších.

František Ingr, Staré Město

Velehrad 1985

Nejenom smrt a zkáza přinášely dělostřelecké náboje, ale i krása se dala z této smrtonosné zbraně vytvořit. Tento náramek udělal pan Kašpar Bábiček v roce 1917. Je zhotoven z dělostřeleckého náboje pro krásu žen na frontě.

Bábiček Jan

SDH VACENOVICE

Tak jako jiná odvětví i hasičský sport musel ustoupit při pandemii nemoci COVID 19. Jakmile přišlo rozvolnění vládních opatření, začala družstva SDH trénovat. Dne 22. 5. 2021 se konalo okresní kolo v požárním sportu, které bylo upraveno na základě konzultací s KHS. Naše SDH na soutěži vyslalo 3 družstva, a to mladší žáky, starší žáky a dorostenky. Mladší žáci si vybrali sportovní smůlu, když ponořili sací koš do nádrže a zaznamenali tak při požárním útoku neplatný pokus. Suverénně však zvítězili na štafetě dvojic a na štafetě 4x60m skončili jen těsně druhí. Celkově pak mladší dosáhli na pěkné třetí místo.

U starších žáků se dostavila zdravotní indispozice, a jak už to bývá, dostavila se těsně před soutěží. Posty se musely přehodit, ale byli jsme rádi, že jsme mohli v této kategorii nakonec soutěžit. Konečně 5. místo je tak hezkým výsledkem a důkazem sportovní zdatnosti našich mladých hasičů.

Dorostenky letos nastoupily ve značně pozměněné sestavě, a tak 3. místo v konkurenci starších dívek není špatné.

Další soutěží byla soutěž jednotlivců v běhu na 60m a 100m s překážkami. Zde se sjely sbory z dalekého okolí, např. z Třebíčska. Naše početná výprava v silné konkurenci

obstála a žáci obsadili přední pozice ve výsledkové listině. Alexandra Šťastná obsadila v kategorii starší dorostenky dokonce 2. místo.

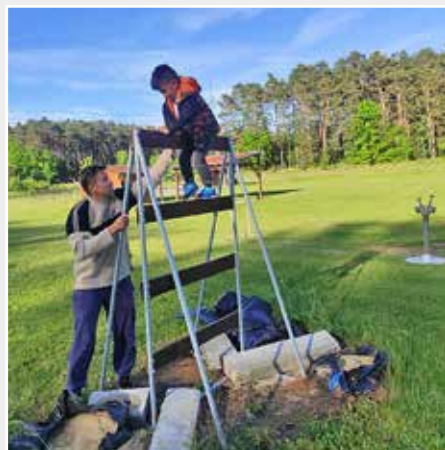
Další soutěž v běhu s překážkami nás čeká 5. 6. 2021, tedy po uzávěrce tohoto vydání zpravodaje.

Zveme kluky, holky, děti, které mají zájem sportovat a přidat se do příjemného kolektivu hasičů se silným zázemím v podobě prostorného hasičského areálu, ať se neostýchají a zavolají na tel. číslo 776645244 (p. Rančík). Rádi vás mezi sebou přivítáme! Trénujeme 2x týdně.

Co se týče společenských akcí, bohužel vládní opatření nám v současnosti mnoho možností nedává. Každoročně na začátku letních prázdnin pořádáme Bierfest, kde se sejde až 900 účastníků. Hasiči by velmi rádi pořádali tuto akci, situace nám to však nedovoluje a nejsme schopni splnit požadavky KHS. Hasiči proto uvažují o akci v menším měřítku na konci letních prázdnin, kdy snad bude pandemická situace lepší a vládní opatření nám to dovolí.

Mladí hasiči na soutěži

Hasičský areál – trénink

Během letních prázdnin hasiči plánují pro mladé hasiče a jejich kamarády uspořádat letní tábor. Součástí tohoto tábora jsou každodenní hry a celotáborová hra. V programu jsou dva výlety po okolí.

Dále plánujeme obnovit sportovní dopoledne pro místní ZŠ a MŠ ke spokojenosti dětí ve Vacenovicích a hasičů samotných tak, aby komfort hasičského areálu byl plně využit.

Hasiči nejsou jen sport, hasiči jsou spojeni i s kulturním životem v obci. Rádi bychom rozšířili naše řady. Pokud tedy máte zájem pořádat akce pod záštitou SDH, a podílet se tak na společenském životu ve Vacenovicích, neváhejte a kontaktujte nás na tel. 776645244.

Požární sport byl zařazen mezi oficiální sporty, které můžou žádat o dotace přes NSA (Národní sportovní agentura) na rozvoj sportovní aktivity v oblasti mládeže. I na tomto poli bylo naše SDH aktivní a za rok 2020 o tuto dotaci požádalo. V množství zájemců byla dotace pro naše SDH schválena.

SDH má tak v plánu pořídit další vybavení jako jsou překážky a sady hadic pro různé disciplíny pro naše mladé hasiče.

Chlubou SDH je hasičský areál, který nemá široko daleko obdoby. Dominantou je hlavní budova, která disponuje kompletním sociálním zařízením včetně dvou sprch a kuchyně. Areál nabízí parkovací plochu, stánek pro občerstvení a budovy jakožto zázemí pro požární sport. Travnatá plocha areálu je členitá a je větší než 2 fotbalové hřiště. Přesto se hasiči o tuto plochu starají svépomocí. Mají dvě starší sekačky, které si opět svépomocí opravují a udržují. Bude nutné však zakoupit novou sekačku, zde už budeme muset ale spoléhat na pomoc obce, abychom se i nadále mohli kvalitně o travnatou plochu starat a zajistit tak kvalitní přípravu družstev SDH na soutěže, kde reprezentují vlastně celou naši krásnou obec.

Výbor jménem SDH Vacenovice přeje všem svým spoluobčanům pohodové léto a krásné prázdniny.

*Článek napsal David Rančík
člen výboru SDH Vacenovice*

SPORTOVNÍ KLUB VACENOVICE

Po odehrání 10 kol soutěžního ročníku 2020/2021 byla zbylá 3 kola podzimní části v návaznosti na mimořádná opatření vlády ČR přerušena v mistrovských a pohárových soutěžích. Tím pádem byl fotbalový život zastaven a prostor stadionu uzavřen. S vírou lepší situace byla jarní část soutěže rozlosována tím způsobem, že by se nejprve dohrála neodehraná podzimní kola a navázalo by se s jarními zápasy. Jenomže situace se z důvodu koronaviru nezlepšovala a na základě vládního nařízení k jarnímu zahájení soutěže vůbec nedošlo a k 4. 5. 2021 VV FAČR soutěžní ročník 2020/21 ukončuje. Již po druhé za sebou soutěžní ročník nebyl dohrán.

A dochází k přípravě dalšího ročníku soutěží 2021/22. Do soutěží přihlašujeme muže do 1.B třídy JmKFS a mladší a starší přípravku do OS OFS Hodonín. A stalo se, že jsme obdrželi nabídku k doplnění počtu nenaplněných mužstev do 1.A třídy, jako mužstva z 2. místa nedohrané soutěže 1.B třídy. Mimořádnou nabídku jsme akceptovali. Tak v novém ročníku se po 9 letech v 1.B třídě navracíme do soutěže 1.A třídy. Z minulého ročního kádru se navrátil do Poho-

řelíc hráč Ševčík a na přestup bez souhlasu mateřského oddílu odešel hráč Vlček do Kozojídek. Teď je na nás pokusit se doplnit mužstvo o nějaké 3 vhodné hráče. Soutěž bude zahájena 8.srpna 2021 a bližší informace se dozvíme z losovacího aktivu JmKFS, který se uskuteční 29.6.2021 v Brně.

Před zahájením nového ročníku máme domluveny přípravná utkání:

- 17. 7. Šardice – Vacenovice
- 25. 7. Milotice – Vacenovice
- 1. 8. Vacenovice – Dambořice

Výbor SK Vacenovice přeje všem hráčům, členům realizačních týmů a samozřejmě všem příznivcům vacenovické kopané příjemné prožití letošní dovolené a hodně elánu do nastávající sezóny 2021/22.

Steinhübel Marian, sekretář SK Vacenovice

O pohár starostky obce Vacenovice

O pohár starostky obce Vacenovice

O POHÁR STAROSTKY OBCE VACENOVICE

V sobotu 19. 6. 2021 se konal v areálu SK Vacenovice oblíbený turnaj pro nejmenší fotbalisty. Letošní ročník byl určen pro kategorie 2010 a mladší; 2012 a mladší; 2014 a mladší.

V kategorii 2010 a mladší se přihlásilo celkem 5 mužstev, která byla rozlosována do jedné skupiny, a hrálo se systémem každý s každým. Celkovým vítězem se stalo mužstvo FC Vracov-Bzenec-Vlkoš, které v průběhu celého turnaje nenašlo přemožitele. Na druhém místě skončil celek FK Baník Dubňany a bronz bral loňský vítěz FK Hodonín. Nepopulární čtvrtá příčka zbyla na FC Koryčany a na pátém místě skončil domácí celek, který ve svém posledním zápase po vynikajícím bojovném výkonu dokázal porazit FK Hodonín 3:1. Nejlepším hráčem turnaje byla vyhlášena hráčka FC Koryčany Klára Galandrová, nejlepším střelcem turnaje s 10 brankami se stal hráč FC Vracov Jonáš Paták a **nejlepším brankářem turnaje byl vyhlášen Lukáš Ingr z domácího celku SK Vacenovice.**

Celkové pořadí kategorie 2010 a mladší:

1. FC Vracov-Bzenec-Vlkoš
2. FK Baník Dubňany
3. FK Hodonín
4. FC Koryčany
- 5. SK Vacenovice**

V kategorii 2012 a mladší se přihlásilo opět 5 mužstev, která byla rozlosována do jedné skupiny, a hrálo se systémem každý s každým. Celkovým vítězem se stalo mužstvo FC Vracov-Bzenec-Vlkoš, které rovněž nepoznalo hořkost porážky. Na druhém místě skončil celek FK Hovorany a bronz bral TJ Slavoj Rohatec. Na čtvrtém místě se umístil domácí celek a na pátém místě skončil FK Baník Dubňany. Nejlepším hráčem turnaje byl vyhlášen hráč FC Vracov Kryštof Šafář, nejlepším střelcem turnaje se 6 brankami se stal hráč TJ Slavoj Rohatec Polák Mikuláš a **nejlepším brankářem turnaje byl vyhlášen Vojtěch Novák z domácího celku SK Vacenovice.**

Celkové pořadí kategorie 2012 a mladší:

1. FC Vracov-Bzenec-Vlkoš
2. FK Hovorany
3. TJ Slavoj Rohatec
- 4. SK Vacenovice**
5. FK Baník Dubňany

V kategorii 2014 a mladší se přihlásilo celkem 6 družstev, která hrála v jedné skupině systémem každý s každým. V nejmladší věkové kategorii nejde až tak o výsledky, jak o to, aby se děti především pobavily a získaly potřebný vztah ke sportu jako takovému. Přesto nakonec na základě jednotlivých výsledků bylo stanoveno závěrečné pořadí, které udělalo nejvíce radosti domácímu SK Vacenovice.

Celkové pořadí kategorie 2014 a mladší:

- 1. SK Vacenovice**
2. FK Hovorany
3. FC Vracov-Bzenec-Vlkoš „A“
4. FK Baník Ratíškovice
5. FK Baník Dubňany
6. FC Vracov-Bzenec-Vlkoš „B“

Jménem SK Vacenovice bych chtěl poděkovat paní starostce, pod jejíž záštitou se turnaj konal a která se zúčastnila jak slavnostního zahájení, tak samotného dekorování všech hráčů při vyhlášení výsledků jednotlivých kategorií. Dále bych chtěl poděkovat všem rodičům, jednotlivých hráčům domácích mužstev, kteří tvořili organizační složku turnaje a bez jejichž pomoci by se turnaj nemohl zorganizovat. Poděkování rovněž patří všem sponzorům, kteří náš turnaj podpořili, ať už finančně nebo materiálně.

Děkujeme také všem zúčastněným a těšíme se na další ročník.

Ing. Procházka Radek

O pohár starostky obce Vacenovice

O pohár starostky obce Vacenovice – 1. MÍSTO – PŘEDPŘÍPRAVKA

O pohár starostky obce Vacenovice – MLADŠÍ PŘÍPRAVKA

O pohár starostky obce Vacenovice – STARŠÍ PŘÍPRAVKA

Foto Kristýna Jedličková

Pout' 13. 6. 2021

XII. ŽEHNÁNÍ MOTOREK
6.6.2021 Vacenovice

Děkujeme obecnímu úřadu Vacenovice, schole za pěvecký doprovod a panu faráři Doležalovi za mši žehnání motorek

Dále děkujeme všem, kteří se naší akci zúčastnili se svými motocykly a přispěli jakoukoliv částkou do kasičky. S požehnáním na letošní motosezónu odjžděl rekordní počet a to 1200 strojů! Poděkování patří i těm, co se přišli jen pokochat krásou motorek a přispěli na dobrou věc!

Letošní sbírka byla věnována Pavlíku Jägerovi z Dubňan. Na jeho transparentní účet 115-3520510227/0100 Společnou cestou s námi z.ú. bylo odesláno 73 095,- Kč.

Děkujeme, že pomáháte!
Na vaši účast v příštím roce se těší...

MOTOBANDA VACENOVICE

TORNÁDO

Foto Tomáš Ryba

Před pár dní se pro několik obcí a stovky rodin zastavil svět. Doslova. Absolutní ticho, to bylo to, co po tornádu bezprostředně následovalo. Neuvěřitelné, hrobové ticho. I my jsme s tichou hrůzou sledovali záběry, které obletěly svět. Ale pak začal mumraj. Sbírky materiálu a pracovních pomůcek, pracovní síla i peníze. Český člověk okamžitě zareagoval a pomáhal, jak mohl. A všude, kde bylo potřeba, jste potkali a stále potkáte Vacenovjána. Na Pánově na střechách, v Mikulčicích při vynášení sutí, naše místní stavební firmy jen zdálky, jak pomáhají při opravách střech. Někteří zase jeli do Lužic vyklízet domy, pomáhali shánět potřebné věci a i ve sběrném středisku se třídily potřebné věci pod taktovkou mládeže z Vacenovic. Vacenovice byly opravdu všude. I v sobotu v televizi, při benefičním vystoupení verbířů. Naši spoluobčané také přispívají i nemalými finančními částkami, které budou nejpotřebnější. Moc děkuji, jsem na vás pyšná.

„Je to hrůza a když je člověk pak uprostřed toho všeho a uvědomí si, že moc nechybělo a mohlo to tak vypadat i v Raťškovicích a Vacenovicích, svírá se mu úplně hrdlo a děkuje Bohu, že nás to taky nezasáhlo... tentokrát.“ Slova jednoho dobrovolníka z Vacenovic.

Jana Bačíková

Lužice

Mikulčice

Mikulčice

OČKOVÁNÍ

Vacenovice pomáhají v očkovacím centru v Hodoníně

O pohár starostky obce Vacenovice

Vacenovický zpravodaj vydává Obecní úřad Vacenovice, Na Dědině 243, 696 06 Vacenovice. Členové redakční rady neodpovídají za obsah, chyby a názory jednotlivých autorů příspěvků. Redakční rada: Ing. Jana Bačíková, MBA, Ing. František Novák, Ing. Marta Grufíková, Ludmila Kacrová a Marcela Tomašovičová. Vychází v červenci 2021. Náklad: 650 kusů. Grafická úprava a tisk: Tiskárna Šiki Kyjov. Evidenční číslo MK ČR E 22990.